

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

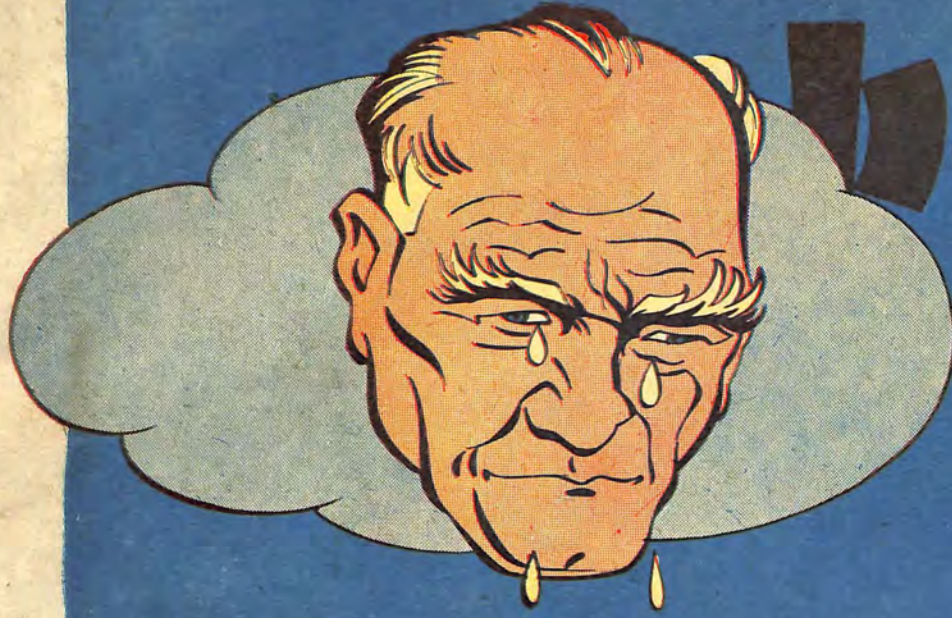
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Atatürk — Oğün siz benim için ağladınız.
bugün ben sizin için ağlıyorum!

ARKA ARKAYA
2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

7
milyon

LİRA TUTARINDA İKRAMİYE

yalnız

İŞ BANKASINDA

TÜRKİYE BANKASI

en fazla ikramiye veren Bankadır

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rifat Ilgaz, Baha Oral, Aral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Aktıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlik

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nihar Tüblek, Semih Balcıglu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Ahane bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Bivanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 67
8 Kasım 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Ak b a b a

Yirmi dört yıl sonra

CUMHURİYET ilân edildiği gün Türkiye'nin nüfusu oniki milyondur. Bütçesi?.. İkiyüz milyon!

Demiryolları bizim değildi. Elektrik bizim değildi. Su bizim değildi. Tramvay bizim değildi. Kömür bizim değildi..

İki şey bizimdi yalnız: Devlet karpısının verimsiz koltuğu ile Anadolu'nun verimsiz toprağı!

Banka ve fabrika Türk lûgatına girmemişti. Bankacı ile fabrikatör ise Türk uyrukluğuna girmemişti!

Üniversitenin adı «Darülfünun» du profesörün adı «müderriis»!..

Bir tek tiyatromuz vardı: Darübedâyı.. Bir tek konservatuvarımız vardı: Darü'l-elhan... Birinde Ermeni kızlarının türkçesini dinlerdik, öbüründe deflerin udların Şat'arabân faslını!..

Kadın, kanun gözündeki erkeklerle eşit değildi: Ne mirasta, ne izdivaçta!

Evlerimiz bile ikiye bölmüştük: Bir taraf harem, bir taraf selâmlık!

Kitapta Türk'ün adı: «Etrâk-ı bidrak» dı... Yer yüzünde bizden başka kendi kendisine söven millet var mıydı acaba?

Politika dilinde ise adımız «Hasta adam» dı...

Kaç yerinden yaralıydı bu memleket?.. Birakınız Yemen isyanlarını, İsvan isyanlarını, Dersim isyanlarını, Arnavutluk isyanlarını... Birakınız Bosna - Hersek kayıplarını, Trablus kayıplarını... Balkan Harbini görmüştük.. Koca Rumeli'yi kaybetmiştik.. Çatalca'da son savaşımızı vermiştik: Top sesleri İstanbul'un göğsünde çarpa çarpa!..

Sonra?.. Bunun da bir sonrası vardı: Birinci Dünya Harbi!..

Sarıkamış'ta, iki yüz bin genci bir buz mezarlığına gömdük... Arabistan çöllerinde yüz bin genci kumlara gömdük... Ve Çanakkale'de, liseler dolusu, üniversiteler dolusu genci taşa gömdük, toprağa gömdük!

İşte Mustafa Kemal, İstiklâl Savaşını, bu tepeden tırnağa yaralı, bu kılıç artığı milletle yapmış, Türkiye Cumhuriyetini kurmuştu.

On beş yıl sonra, on Kasım sabahı Dolmabahçe Sarayında gözlerini yumarken, Avrupa'nın «hasta adam» ı çoktan ayağa kalkmıştı!

Ziya Gökalp'ın bir şiirinde rüyasını gördüğü Türkiye'de yaşıyorduk: Fabrikalarında Türk işçisi çalışan,

tezgâhlarında Türk malı dokunan, minarelerinde Türkçe ezan okunan Türkiye'de!

Tarihçiler söylesin: Arkasında bütün dünyanın saygı ile baş eğdiği başka bir tabut biliyorlar mı?..

Bu ölüm, bir elektrik teline el değmişcesine, içimizi ürpertilerle doldurmuştu. Buna göz yaşı denmezdi, buna hıçkırık denmezdi.. Ecel, her Türk'ün kalbinden bir Atatürk koparmıştı!

O, sağlığında, her biri bir insanı ölümsüzlüğe yükseltecek başarılarını «Türk Milletine borçluyum!» demişti.

Çünkü Türk Milletini seviyordu, çünkü Türk Milletine inanıyordu!

Altı yüzyıllık saltanata son verirken ona dayandı.

Şapkayı, onun yoksul bir köyünde giydi.

Harf inkılabını, bir yaz gecesi onun içinde ilân etti.

O yalnız bizim değildir. Ölümünden sonra bayrağa kavuşmuş bütün milletlerin Atatürk'üdür o!

Amerika bile önce Atatürk'ü sevmişti, sonra bizi!

Şimdi, ölümünden yirmi dört yıl sonra, düştüğümüz çukurdan haykırıyoruz: Kemire kemire bitiremediğimiz büyük mirasın hepsini sana borçluyuz Atam, hepsini, hepsini, hepsini!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Karaip Denizinde :

Kruşçef — Korkma, kurtulduk!

Vergi Kaçakçısı!

EFENDİM, ben birine birşey anlattığım zaman, muhatabımın daima aynı sorusuyla karşılaşırım:

— Bu anlattığın doğru mu?..

«Başımдан şöyle bir hâdisе geçmişti» diye söze başladım. Kimisi olayı dinlemeden önce, kimi de dinledikten sonra:

— Sahiden oldu mu bu?.. diye sorar..

Sanki o olay, iğri de olsa, doğru da olsa, olaylığın bir şey kaybedermiş gibi..

Onun için, meraklı okuyucularımın kafalarında yer edecek bu soruyu önce cevaplandırarak, size şimdi anlatacağım bu olayın geçenlerde gerçekten başımdan geçmiş olduğunu ifade ederim.

Ağustos ortalarıydı. Bir gün, İstanbul Gazeteciler Sendikasının orta salonunda oturmuş, gazeteleri karıştırıyordum. O sırada odacı yanıma sokulup sarı bir zarf uzattı.

Zarfın üzerinde kocaman harflerle «Vergi Tebliğ Zarfı» yazılıydı. Kendi kendime «Allah Allah» diye söyledim. «Acaba yanlış gelmiş olmasın?»..

Ama adrese dikkat edince yanlışlık olmadığını anladım. Zarfın üstündeki adres yerinde «Adnan Veli Kanık» diye yazılıydı açıkça.. Zarfın öbür köşesinde de «Veraset vergisi tebliğnâmesi» kaydı vardı. Yüreğim birdenbire hop etti. Galiba bir taraftan mirasa konduk diye elim ayağım titremeye başladı. Ama bu heyecanım iki saniye sürdü. Hısum akraba arasında bize miras bırakacak kadar varlıklı kimse yoktu. İşin aslını öğrenmek için heyecan-

ADNAN VELİ

la zarfı açtım. İçinden çıkan kâğıdın başlığını okudum:

T. C.

Maliye Vekâleti
Ankara İli Defterdarlığı
Vergi Dairesi Müdürlüğü
Yeğenbey

Tarihine baktım. Bu tebliğ, 3 Ocak 1962 tarihinde postaya verilmiş, İstanbul'un her tarafını dolaştıktan sonra, 13 Ağustos 1962 tarihinde yâni yedi ay on günlük bir gecikme ile tesadüfen benim elime geçmişti.

Aklıma gelmişken şuracıkta size küçük bir fıkra anlatıvereyim:

Bundan birkaç sene önce, Amerika'da Şekspir'in Hamlet isimli piyesi temsil edilir. Temsilden sonra halk müthiş tezahürat yapar. Aktörleri uzun uzun alkışlar. Seyircilerden bir Amerikalı da, piyesin son derece tesiri altında kalmıştır. Yanındakine sorar:

— Kuzum, bu piyesin yazarı kimdir?..

Öteki, azamette cevap verir:

— Aaaaa, bilmiyor musunuz?.. Dünya çapında, büyük İngiliz şairi Vilyem Şekspir!..

Amerikalı apartmanına döner, fakat piyesin tesirinden kendisini kurtaramamıştır. Düşünür, taşınır, nihayet karar verir:

— Bu büyük insana bir mektup yazıp en candan tebriklerimi ve takdirlrimi bildireyim, der..

Oturup mektubu hazırlar, zarfın üstüne de adresi yazar:

Vilyem Şekspir

Dünya çapında, büyük İngiliz şairi

London - England.

Mektup İngiltere'ye gelince, zarfın üzerinde alıcının açık adresi bulunmadığı için, postahanedeki postahanece dolaşmaya başlar. Uzun araştırmalardan, soruşturmalardan sonra, zarfın üzerine şöyle bir not konmak suretiyle Amerika'ya geri gönderilir:

«Mumailayh, bundan 327 sene evvel vefat etmiş olduğundan mektubunuz geri çevrilmiştir.»

Her ne hal ise... Biz hikâyemize devam edelim.

Zarfın içinden çıkan kâğıdı incelemeye başladım. En üstte şu ibare vardı:

Veraset ve intikal vergisi beyannâmesini süresinde vermiyenlere ait tebliğnâme..

Okumaya başladım. İkinci satıra gelince durumu kavradım.

Ben mirasa falan konmuş değildim. Beyannâmeyi de o sebeple istemiyorlardı. Eahis konusu olan,

bundan bir yıl kadar önce, Spor Toto'da şeytanın yardımıyla 13 ü bu-larak kazandığım ikramiyeye ait intikal vergisi beyannamesiydi. O zaman durumu anladım. Anladım ama benim için yapılacak bir şey yoktu. Gerçekten bir yıl önce kazandığım ikramiyeyi Emlâk ve Kredi Bankasından alırken bunun vergisini, tasarruf bonosunu, komisyonunu, havale masrafını, pul parasını, daha birçok ıvrımı zıvrımı kesmişler, ikramiyeyi kuşa döndürdükten sonra, geri kalan parayı da bana ödemişlerdi. Eh, para dediğin li-man şamandırası değil ya, olduğu yerde kalsın.. Harcandı bitti bile.. Şimdi başımıza başka bir dert çıkıyordu. Tebliğnâmenin son satırlarını okuyunca içime daha büyük bir korku düştü:

«Şayet istenilen malûmatı 15 gün içinde vermezseniz, vergi usul kanununun 330 uncu maddesi gereğince % 50 kusur cezası kesilir. Mükellef veya sorumlu sıfatıyla 324 üncü maddeye göre kaçakçılığa sebebiyet verdiğiniz takdirde, kaçırılan verginin...»

Üst tarafını okuyamadım.. Gözlerim kararmıştı. Vergi kaçakçılığı haaaa?..

Yooo, artık bu kadarı da olamazdı. Vergi kaçırarak kim, ben kim..

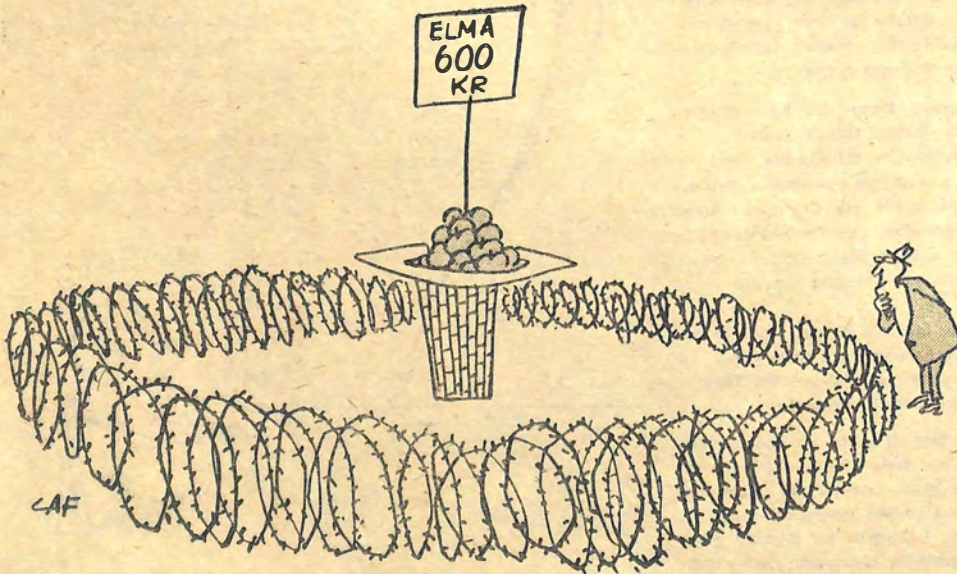
O akşam eve geldim. Üzerime iyice efkâr basmıştı. Ben bu işin vergisini bol bol öledığım halde böyle bir töhmetin altında kalmıya katlanamazdım. Hemen kâğıt kalemi çıkardım. Oturup vergi dairesi müdürlüğüne, aşağı yukarı şöyle bir mektup yazdım:

«Efendim, tebliğinizi biraz geç aldığım için müteessirim. Veraset vergisi beyannamesini vaktinde veremediğimden dolayı bendenizi kusurlu buluyorsunuz. Oysa, böyle bir beyannâme vermek gerektiğini ben-deniz bilmiyordum. Emrederseniz bu beyannameyi hemen gönderirim. Yalnız mektubunuzun altında vergi kaçakçılığı gibi bir takım lâflar ediyorsunuz ki, bu benim pek gücüm-gitti. Yurttaşın spor totodan kazandığı parayı sonradan burnundan getirmek için bir takım usuller bulunduğundan haberdar değildim. Ayrıca kaçakçılık yapacak derecede vergi meselelerine aşina değilim. Vergi kaçakçılığı, bizim gibi günü-gününe yaşayan züğürtlerin elinden gelmez! Bunun için şartlar lâ-zımdır. En azından akşamları kulü-be gideceksin, beziğini oynıyacak-sın, viskini içeceksin, o itibarlı seviyeye geldikten sonra vergi kaçakçılığını da yapacaksın. Ekmegini kalemiyle kazanan bir insan o önemli pâyeye kolay kolay erişebilir mi?.. Ne kadar vergi istiyorsanız, cezasıyla ödemiye, beyannameyi de göndermiye hazırım. Saygılarımı lütfen kabul ediniz.

Toto'da kazanmaktan şauk:
Adnan Veli Kanık»

diyerek mektubu imzalayıp Ankara'ya postaladım.

Aradan üç gün ya geçti, ya geçmedi, cevabı geldi.. Meğer benim

Memnu meyve!

telâşım boşunaymış. Vergi dairesi-
nin insanıyetli müdürü, benim dol-
durmam gercken beyânnameyi ken-
disi doldurmuş, sırf bir imza için
bana yollamış. 115 kuruşluk pulun
üstüne attım imzayı, tekrar posta-
ladım.

Benim bu kadar telâşlanınam, ü-
zülmem üzerine, vergi dairesi bir
de müjde ulaştırdı bana. Beyanna-
meyi yolladıktan sonra, evvelce ke-
silen verginin fazlasını bana geri
göndereceklermiş. Onların hesabına
göre bendeniz, devletten 122 lira a-
lacaklı kalıyormuşum. Bu günlerde
o parayı da bana yollıyacaktılar...

Eh artık, bu kadar heyecandan,
üzüntüden sonra, sinirleri yatıştır-
mak için, bir küçük şişe hakkımız
elbet...

Yani, sizin anlıyacağınız, spor to-
to'dan, paçayı ucuz kurtardığım
için ne kadar sevinsem yeridir...

Gelecek 122 liraya mahsuben bu
gecenin çilingir sofrasını hazırla-
maya başladım bile!

Adnan VELİ

Yılan

Mardin'de bir vatandaş, aldı-
ğı bir kavunu keser kesmez i-
çinden bir yılan çıkmış!

Bu tehlike karşısında, Mar-
din belediyesi düşünmüş, taşın-
mış, bundan böyle, kavunların
kesilerek içi açık satılmasına
karar vermiş!..

Pekili, haydi içinde yılan çö-
reklenen kavunları kesip satsın-
lar... Ya yürekleri yılan yuva-
sına dönmüş insanlara karşı ne
tedbir alacağız?..

— Aysel'in başına gelenleri duydun mu?
— Duydum, duydum: Bayram gecesı Beyoğlu caddesinden geçmiş!

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın
Postaları!.. 168 metre kısa dalgadan İstanbul
Belediyesi 861 metre uzun dalgadan Ankara
Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular, prog-
ramımıza hoş geldiniz!..

Stüdyomuzun bu haftaki ilk solisti Mali-
ye Bakanı Ferit Melen. Bakanlar Kurulu top-
lantısından çıkarken ayaküstü mikrofonumuz-
la selâmlaşan sayın Ferit Melen, toplantı çok
uzun sürdüğü için fazla acıktığını bildirmiş
ve sadece bir kaç mânî okumakla yetinmiş-
tir. Aynen sunuyoruz:

Çorabı kaçık verir,
Pillâvsız cacık verir.
Bu ne biçim bütçeymiş:
Her yıl bir açık verir!

Melen ile Alican:
İki tende bir tek can!
Müjde özel sektöre:
Hiç çekmesin heyecan!

Erik dibi nânedir,
Melen'im bir tanedir!
Hepsi ayrı bir vergi:
Zamlar bir bahanedir!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Şim-
di de uzun süredenberi politika pikaplarında
bestelerini dinlemediğimiz çok eski ve çok

üstün bir ses yıldızımızı, sâbık Hariciye Ve-
kili Selim Sarper'i dinleyeceksiniz:

Takvimde olmayan bir rüzgâr esti,
Güneşi özlerken düştüm dalımdan!
Çeşmenin başında kırıldı testi,
Şaşırdım: Nasıl da kaydı elimden!

Bütün elçilikler avucumdaydı,
Her gün değişirdi keylimce liste!
Uçak biletleri başucumdaydı:
Bir gün New York'taydım, bir gün Paris'te!

Bir kolumda Erim, birinde Gülek,
Adımla sanımla Selim Sarper'im!
Herkesin gönlünde vardır bir dilek:
İki eğerlerden Paşam öperim!

Aziz dinleyicilerimiz, sevgili okuyucuları-
mız!.. Stüdyomuzun mikrofonunu şenlendir-
mesi için uzun zamandanberi arayıp da bu-
amadığımız bir ses yıldızımızı bu hafta ya-
kalamış bulunuyoruz.

Belediye Başkanı Kâmuran Görgün Bey-
efendi'yi Eminönü meydanındaki seyyar köf-
tecilerin ve lâhmacun satıcılarının arasında
bulduk ve hemen mikrofonumuzu uzattık. Al-
dı Kâmuran Görgün, bakalım ne dedi:

Muhteşen, bir çöplük oldu İstanbul
Bahar başka türlü yaz başka türlü.
Seyyar köfteciler onbine çıkmış,
Mangallarda yanan köz başka türlü.

Poyraz eser çipil çipil toz eler.
Ath arabalar... Ton ton gübreler...
Su derdi, yol derdi... Neler de neler..
Tükriik başka türlü, toz başka türlü.

Bütün esnaf sanki başka uyruktur.
Fırıncılar başlarına buyruktur.
Akşanı üstü her köşe bir kuyruktur.
Ekmek başka türlü, tuz başka türlü.

Satıcısı, alıcısı bilinmez,
İstan'bul'un kaderi bu... Silinmez.
Sahte faturalı meyve alınmaz,
Elma üçyüz kuruş, muz başka türlü.

Bu haftaki programımızı burada kapatı-
yoruz aziz dinleyiciler! Gelecek hafta daha
içinli ses ve söz yıldızlarıyla tekrar huzurunu-
za çıkmak ümidiyle hepinize mutlu günler...
Hoşça kalın!..

ATLET KOMPLE!

Rifat Ilgaz

ARABAMIZ, Tuzla sırtlarını ge-
çip İzmit asfaltına yüz kilo-
metre hızla akarken, başlarım
ben de bu yollardan eski geçişleri-
min anılarını tazelemeye.

Karabük'e ilk gidişim değildi bu
Tam otuz yıl önce de söyle bir yo-
lum düşmüştü.

Yanımdaki şöföre sigara uzatır-
ken:

«O kahve duruyor mu, yerli ye-
rinde?» diye sordum.

«Hangi kahve?» dedi.

«Hani istasyonun az ilerisindeki
kahve? Çankırı yoluna doğru...»

«Kahve mi kaldı beyim!» dedi,
«Sen Karabük'ü şimdi gör. Kosko-
ca şehir oldu!»

O zamanlar ilkokul öğretmeniy-
dim, çiçeği burnunda. Kanımın fı-
kır fıkır kaynadığı günler... Filyos-
dan Çankırı'ya geçiyordum. Başka
yoldan da gidebilirdim ya... Demir-
yolu yeni yapıldığı için, merak bu,
tirenle gitmeye özenmiştim. Tam
Karabük istasyonuna gelmiştik ki,
memurlar:

«İnin aşağı!» dediler, «yol kapalı!»

«Neden kapalı?» diye sorduk.

«Yağmur yağdı da...» dediler,

«Seller altüst etti...»

İndik ister istemez. Ben söyle do-
layılarına bir göz gezdirdim. Bozku-
rın üstünde tek başına istasyon bi-
nası... Taa ilerde salaşlı bir kır
kahvesi. Bir çay içebilir miyim, diye
yürüdüm.

Sönmüş ocağı dürtükleyen kah-
veci:

«Hayrola!» der gibilerden söyle
bir çevirdi başını, iki demiryolcu
tavla oynuyorlardı. Biraz da uyar-
mak için:

«Yol bozuk da, ilerde...» dedim.

«Gene selden mi bozulmuş?»

«Öyle diyorlar!»

Zarları sallayıp sallayıp attı:

«Yolunu yaparlar...» dedi, «men-

fezini açmazlar... Böyle olur işte!»

Kahveci umutla istasyona doğru
bir göz attı. Üç yolcu daha kopmuş
geliyordu. Demiryolculardan biri:

«Eee...» dedi, «İşin iş, taze bir
çay demle de içelim artık!»

Kahveci bir kere daha başını ist-
stasyona doğru çevirdi:

«Değmez!..» dedi.

Yeni gelenler selâm verip geçtiler

bir masaya. En yaşlısı:

«Üç çay!» dedi, «çabuk tarafın-

dan!»

Ters ters baktı kahveci:

«Çabuğu da ne oluyormuş?» dedi,

«En azdan iki saat burdasınız!»

«O kadar sürer mi?» diye sordu

en gençleri.

«Geçen sefer tam on saat sürmüş-

tü...»

«Hele sen çayları yap da...»

Sonra bana döndü:

«Ne zaman acele işim çıksa, hep

böyle olur. Ya araba bozulur, ya

da yol!»

«Çok mu acele işiniz?» dedim.

«Bir kulüpten çağırıldılar da...»

«Demek futbolcusunuz?»

Küçümser gibi baktı:

«Yalnız futbol mu?» dedi, «Atle-

tizm, yüzme...»

Yüzme deyince, ben de kendimi

sporçudan sayarak resmiliği kaldı-

rıverdim ortadan:

«Demek sporcusun ha!»

«For oynarım...» dedi «Yılmaz

Sporda. Aynı zamanda atletim de.

Yüz, ikiyüz... iyi koşarım.»

Ondan aşağı kalmamak için:

«Ben de yüzerim!» dedim.

«Hangi kulüptesin?»

«Canım yüzmenin kulübü mu o-

lur. Karadenizliyim ben!»

Güldü:

«Derecelerim var kurbağalama-

da...» dedi. «Ama esas, yüksek at-

larım. Bir yetmiş beş! Sonra engelli

de koşarım. Onbeş, beş, üç!..»

«Çok güzel!»

«Bahriyeli Tefviki' taktım, engelli-
de...»

«Aferin!»

«Dört yüz engellide de rekorum
var... Ben atletizme uzun atlama ile
başladım. İlk başladığım gün, beş
altmış!.. Nasıl?»

«Sonra?»

«Altı yetmişbeş!»

«Bravoo!»

Şöyle bir boyuna posuna baktım.
Pek göstermiyordu. Bir altmışsekiz,
bilemedin yetmiş... Gerçi boya bak-
mazdı bu işler. Ne vücutlar vardı,
yay gibi... Bizim bir Saim vardı ki,
Arabacı Saim... Öğretmen okulunda
bir altmış kuş gibi geçirdi. Boy bir
altmışı falan...

Kahveci önümüze çayları koydu.
Bütün gün, kaynaya kaynaya pe-
meze dönmüştü. Üstelik de buz gi-
bi... Üç dikiste bitirdik. Yolculardan
ikisi, içer içmez kalktılar:

«Eeee arkadaşlar...» dediler, «yo-
lu yolunda gerek!»

Ben de doğrulamak istedim. Bizim
sporcu arkadaş:

«Otur oturduğün yerde...» dedi.

«Ya kaçırsak tiren?»

«Biz mi?» dedi, «Seni bilmem ama.

Çankırı'ya kadar yarışırım tirenle!»

Cesaret gelmişti bana da. Hani
yüzme bilmiyenlerin bir cesareti
vardı ya... Yüzme bilenlerin ken-
dilerini kurtaracağını sanıp başlar-
lar açılmağa... İşte o cesareten...

Biraz sonra da kıyından sandallar gi-
der ikisini de kurtarmağa... «Geçen
sene Fenerbahçe stadında koşuyor-
dum...» diye bir hikâyeye başladı.

Tam ipi göğüsliyeceği sırada ayak-
ları takılmış, geriden gelenlerin ken-
disini geçeceği sırada hemen fırla-
mıştı yerinden, bir göğüs farkıyla
birinci!

«Türürsin Semihi değil mi?» diye
sordu.

«Tanımam!» dedim, «Ben Aslan
Nihad'ı tanırım!»

«Ha şu Aslan Nihat... Zeki ondan
kat kat üstündür... Leblebi Mehmet,
Kelle İbrahim... Ayı Yaşar! Geçen
sene Hikmet'le nerde karşılaştım,
biliyor musun?»

«Nerden bileyim!» dedim.

«Bırak söyletme...» dedi, «İkimiz
de aynı kıza aslıyormuşuz senin
Fikret'le... Kız Sevim dedim. Sen
onları adam mı sanıyorsun. Bir yo-
lunu bulup ben de girsem Fenerbah-
ye... Top diye oynarım bu adamlar-
ı ben... Yakında okursun gazeteler-
de, adım Hüsnü... Bacak Hüsnü der-
ler bana!»

Bir ara istasyondan sesler gelme-
ye başladı. Kampına... düdüğü sesle-
ri. Ben fırladım, kalktım:

«Otur!» dedi, «Acelen ne?»

«Kahrız! Bavullarım tirenle!»

«Önümüzden geçecek değil mi?»

dedi, «Bir koşu, keseriz önünü...

Hoop!.. Asıldığımız gibi, tamam!»

İster istemez oturdum. Seslendi

kahveciye:

«Sen bize birer çay daha yapsa-

na!»

«Kalsın!» dedim, «Ben çay sev-

mem!»

«Seversin, seversin!» diye kestirip

attı.

«Bu sefer tamam artık!» dedi,

«Buldun adamını. Cevat Abbas'ı

duymuşluğun vardır cıbet... Hani

şu Cevat Abbas! Yeni bir kulüp aç-

yormuş Ankarada... Bir telgraf al-

dim, acele gel, diyor bana! Göre-

ceksin bundan sonra... Unutma a-

dımı... Hüsnü!..»

«Bacak Hüsnü, unutmam!» dedim.

Bu adı, kendinden öğrendiğim hal-
de birden alınır gibi oldu. Şöyle bir
doğruldu. Topuklarını kaldıra kal-
dırı bir yürüdü. Göğsünü gerip, o-
muzlarını verdi geriye. Boyu, san-
dığım gibi bir yetmiş de yoktu...
Bir altmışı falan... Omuzlar içerden
bol miktarda vatkalı...

«Ben her sabah bir kilo sütle 4
yumurtayı çalkalarım!» diye bir ye-
mek listesine başladı:

«Ögle yemeğinde bir kilo pirzola..
Akşamları sadece elma... Beş kilo
elma yerim... Doktorumun verdiği
rejim bu!»

Demiryolculardan biri:

«Yahu!» diye bağırıldı, «Tiren kal-
kıyor be!»

İkimizde de şafak atmıştı. Fırla-
dık yerimizden... Bizim Bacak Hü-
snü, istasyona doğru koşacak yerde,
tirenin önünü kesmek için birden
hızlandı. Çiti aşırı tarlaya doğru
vuracaktı. Bir koşu... çite kadar
vardı ama, gözü tutmadı. Çit şöyle
böyle bir metreden daha yüksek de-
ğildi. Hızlandı yeniden. Hoop! A-
yağı takıldığı gibi küttü! Tepe tak-
lak tarlanın öbür yanına!..

Ben çitin kazıklarına tutunarak
geçtim öbür tarafa:

«Kalk!» dedim, «Geliyor tiren!»
Arkasını oğuşta oğuşta doğ-
ruldu, ne kırığı vardı, ne çıkığı...

«Koş!» dedim, «Kaçırmıyalım!»

Birden hızlandı. Yıldırım gibi ko-
şuyorduk... Ben koştuğca açılıyord-
um. Biraz başımı çevirip baktım,
ohooo!.. Bizim Bacak Hüsnü, nal
topluyordu gerilerde:

«Daha duruyor be!» diye bağır-
dım «Koooş!»

Ekinler yeni biçildiği için rahat
olmuyordu bu koşu ama, demir-
yolunu tarladan ayıran çite de fazla
birşey kalmamıştı. Tiren yaklaşıyor-
du gittikçe... Pencerelerden sarkan
yolcular:

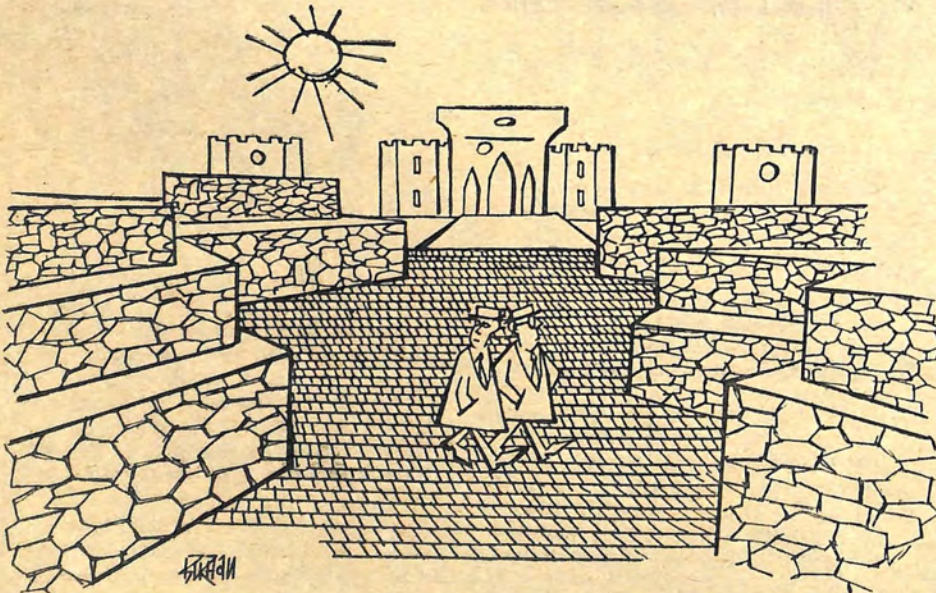
«Haydi aslanlar!» diye bağırıyo-

lardı, «Dayanın!»

Çitin kazıklarına yapışmıştım ki,
başımı bir kere daha çevirdim ge-
riye, bizim Bacak şışmıştı, dikili
yordu tarlanın ortasında:

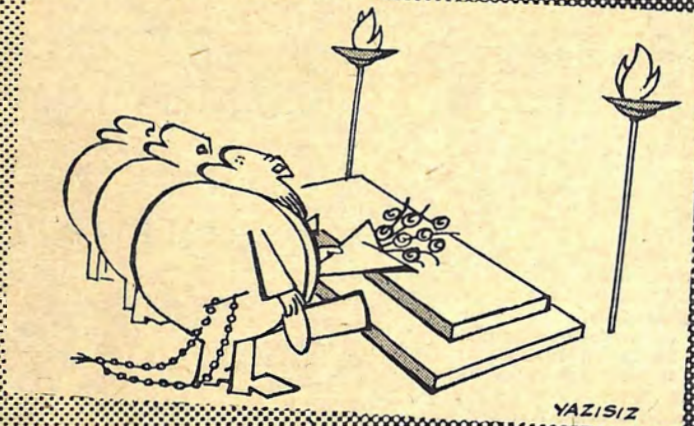
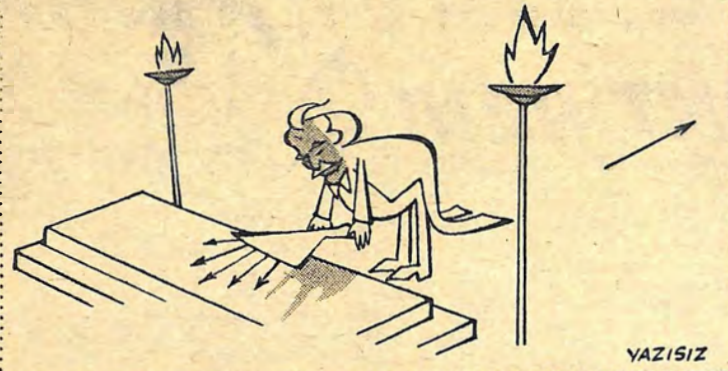
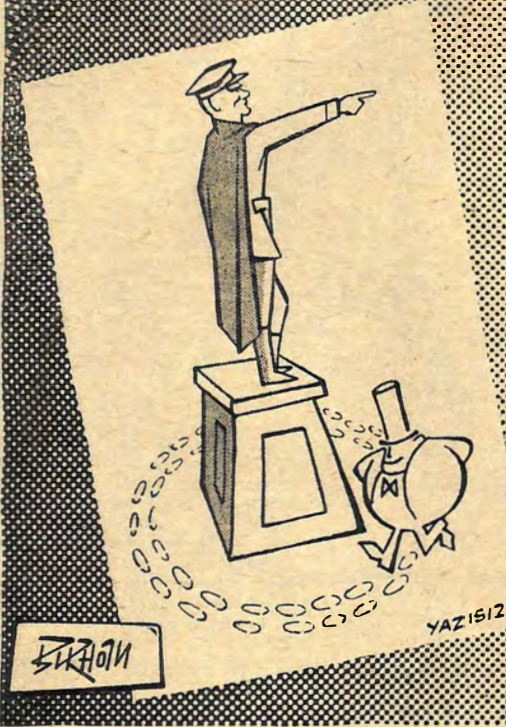
«Ne duruyorsun!» diye bağırardım,

Hürriyet Meydanı açıldı. (Gazeteler)

— Galiba Taşıtlarla'ya geldik!

Affet Atam!

«Kalacaksın!»

Kim koşacaktı? Dili bir karış dı-sardaydı. Çiti kolayca aştım. Pence-relerden ihtiyarlar:

«Aman atlama!» diye bağıriyor-lardı, «Gidersin tirenin altına!»

Son hızla tirene yaklaştım. Tam benim hizama gelince müthiş bir fren gıcırtsıyla kızaklanıverdi vagonlar... Zink!

Önce lokomotif geçti önümden... Sonra gittikçe hızını kaybeden va-gonlar... en son vagon, çakılıp kal-mıştı önümde. Artık telâşın mânası yoktu. Döndüm geriye Çite asılıp kalan yol arkadaşımı çektim kollarımdan. Kireç gibiydi benzi.

«Ne oldu?» dedim, «Senin yüz met-reler... ikiyüz metreler... Yüksek at-lamalar?»

Suluk soluğa cevap verdi: «Antrenmanım yok!» dedi, «Çiy-lik!»

Tirenden inenlerin yardımı ile tut-tuğumuz gibi attık içeriye.

★
Otobüs Gerede'yi geçmiş, Kara-bük yolunda son hızla ilerliyordu. Şöför burnuma doğru uzattı sigara paketini:

«Daldırdın!» dedi, «Yak bi siga-ra!»

«Tam tirene atlıyordum ki...» de-dim, «tiren zink diye duruverdi!»

«Sen mi atlıyordun?» diye sordu.

«Evet, ben!»

«Yani sen giden tirene atlıyordun ha?»

Direksiyonu falan unutmuştu. Şöyle tepemden göbeğime doğru bir süzdü beni:

«Hem de giden tirene ha!» dedi. «Canım!» dedim, «Bundan tam o-tuz yıl önce!»

«Haaa!» dedi, «Yani yirmi yaşın-da falan... Atlarsın beyim, atlarsın o zaman... Ama birazdan istasyona gelince göreyim seni: Bizim şu du-ran otobüsten atla bakalım!»

Rıfat ILGAZ

Kabul

Dünyanın hali malûm. O-laylar saniyede deðiş-iyor. Harp ha çıktı ha çık-a-cak, derken Birleşmiş Millet-ler Genel Sekreteri U'Thant («Utan» şeklinde okunabilir) Kruşçe'ye, Sovyetler Birliğini Küba'ya silâh göndermekten vaz geçmeye davet eden bir çağrı yollamış.

Bu çağrının ertesi günü, bi-zim gazeteler olayı manşetle-rinde şöyle veriyorlardı:

«— Sovyetler, Utan'ın tek-lifini kabul ettiler!»

Adam yaratmak

Eskişehir doğumda dün-ya ikincisiymiş. Doğrusu insan yaratmaktaki gayretle-rinden ötürü, dünyaya örnek veren Eskişehir erkeklerini tebrik ederiz.

İnsan yaratmak güzel şey. Ama insan yetiştirmek daha güzel şey. Pekiyi bu çocukla-rın sağlığı, eğitimi, olumlu birer insan haline gelebilme-leri için çalışmalarımız ne safhada? Acaba bunda kaçın-cı geliyoruz?

Bektaşî, gölün kenarına o-turmuş avuçladığı çamura, eliyle bebek şekli verip verip yanına bırakıyormuş. Uzak-tan Bektaşînin ne yaptığınt merak eden birisi dayanama-

mış, yaklaşıp sormuş:

— Dede; sen böyle çamur-ları yuvarlayıp yuvarlayıp ne yapıyorsun?

— Adam yaratıyorum, de-miş Bektaşî de.

— Tövbe estağfirullah... Ne haddine senin adam yarat-mak?

Bektaşî kalender bir kahka-ha atarak:

— Telâşlanma erenler, de-miş, rızkını vermedikten son-ra yarat yarat koyver!

Şenlik var

Amerika Küba'yı abluka-ya almış. Sovyetler Kü-ba'yı bir sığrama merkezi ha-line getirmişler. Dünya karış-ık. Bir harbi önlemek için her iki tarafa da teklifler ya-pılıyor, tedbirler alınıyor. Ted-bire takdir uyar mı, uymaz mı bilmiyoruz. Buraya bir nokta koyduktan sonra gö-zümüzü bize çevirelim.

Küba olayları yüzünden harp çıkar mı çıkmaz mı der-

ken bir de gazetelere baktık ki, Küba yüzünden Adanada bir içki sofrasında iki sabıka-lı arasında harp çıkmış bile. Biri diğerini öldürmüş.

Ne diyeceksiniz. Atların cil-veleşmesinden işte böyle eş-şekler zarar görür.

Mahkûmiyet

Memur mahkûmlar bu ay affediliyorlarmış.

Memur denince benim ak-lına, nedense açlık gelir, se-falet gelir, borç gelir, kısaca bir insan için hatırlanacak en kötü şeyler gelir.

Memur mahkûmların affı-mı düşünen ve hazırlayan il-gülilere bizden selâm olsun: Lûtfedip, bir parçacık da mahkûn memurları düşün-sinler.

Değişiklik

Canakkale'nin Bayramiç ilçesi pek yakında içme suyunu kavuşuyormuş.

Yıllardan beri içecek sudan yoksun olan bu ilçemizde su olmadığını, suya özlem ifade-si taşıyan isiminden anlama-lydık biz.

Yakında suya kavuşacağı söylenen Bayramiç'in, zamu-muzca isminde de ufak bir de-ğişiklik yapmak icap edecek: İçbayram!

KOCALIK

İMTİHANI

«İdeal Erkek Akademisi» test komisyonu başkanı bulunan genç hanım, becak bacak üstüne attıktan ve dizkapakları ile etekleri arasında sinüs 30 derecelik bir açı çizdikten sonra, karşısındaki sıralarda -gerdeğe hazırlanmış bir dâmat heyecanı ile oturan - genç adamlara gözlerini çevirdi:

— Beni dikkatle dinleyiniz! diye söze başladı. Okuyacağım soruların bir kısmı (Milletler arası İdeal Erkek Konseyi) tarafından hazırlanmış çok basit suallerdir. Diğerleri ise memleketimizin psikososyal şartları gözönünde tutularak Akademimiz tarafından hazırlanmıştır. Her soruyu cevaplandırmadan önce, iyice düşünmenizi tavsiye ederim. Şimdi test sorularına geçiyoruz. Yazınız:

Soru : 1

Soyadını değiştirdiğiniz hanımı, soyadı ile hiçbir ilgisi olmayan bir erkekle uygunlu bir durumda yaşadığınız zaman;

- A) Görmemezlikten gelirsiniz.
- B) Bir cinayet işlersiniz.
- C) Suçüstü yaptırırsınız.

Soru : 2

Varanof kelimesi size neyi hatırlatır?

- A) Bir Rus hariciyesini.
- B) Bir Karadeniz limanını.
- C) Geyik aşısını.

Soru : 3

Aşağıdaki serbestliklerden hangisini tercih edersiniz?

- A) Serbest meslek,
- B) Serbest mezhep,
- C) Serbest güreş.

Soru : 4

Collette kelimesi size neyi düşündürür?

- A) Bir karamela çeşidini,
- B) Selefoni çıkarılmış muz şekeri,
- C) Con Foster Dallas'ın fam döşemrmi..

Soru : 5

Et almak için kuyruğa girdiğiniz sırada, karınızı aşığı ile otobüs durağında görürseniz:

- A) Peşlerine takılırsınız,
- B) Kuyruktan çekilmezsiniz,
- C) Et yemeklerinden soğursunuz.

Soru : 6

Kadınlar, plâkalı birer araba olsaydı, aşağıdaki vasıtalarından hangisini tercih ederdiniz?

- A) Hususide çalışanları,
- B) Taksileri,
- C) Dolmuş yapanları.

Soru : 7

Servetiniz, - son çıkan kanunların beyannâme özelliklerine göre - TL. olarak aşağıdaki hangi rakam bölümüne uyamaktadır?

- A) 50.000 in üstünde.
- B) 250.000 in üstünde.
- C) 1.000.000 un üstünde.

Soru : 8

Karınızdan bıktığınız zaman:

- A) Onu başka bir kadınla adatarsınız,
- B) Soyadını değiştirirsiniz,
- C) Yatak odalarınızı değiştirirsiniz.

Soru : 9

Aşağıdaki kulüplerden hangisini tutarsınız?

- A) Kenarbahçe.
- B) Salatasaray.
- C) Aşıkdaş.

Soru : 10

Kadın Partisinin kademelerinde hangi vazifeyi almayı istersiniz?

- A) Ocak Başkanı,
- B) Bucak Başkanı,
- C) Kucak Başkanı.

Soru : 11

«Bayram değil, seyran değil, eniştem beni niçin öptü?» sözünü:

- A) Kim söylemiştir?
- B) Kime söylemiştir?
- C) Niçin söylemiştir? Açıklayınız.

Soru : 12

«Duyulmak», «Tanrı», «Öldürülmek»

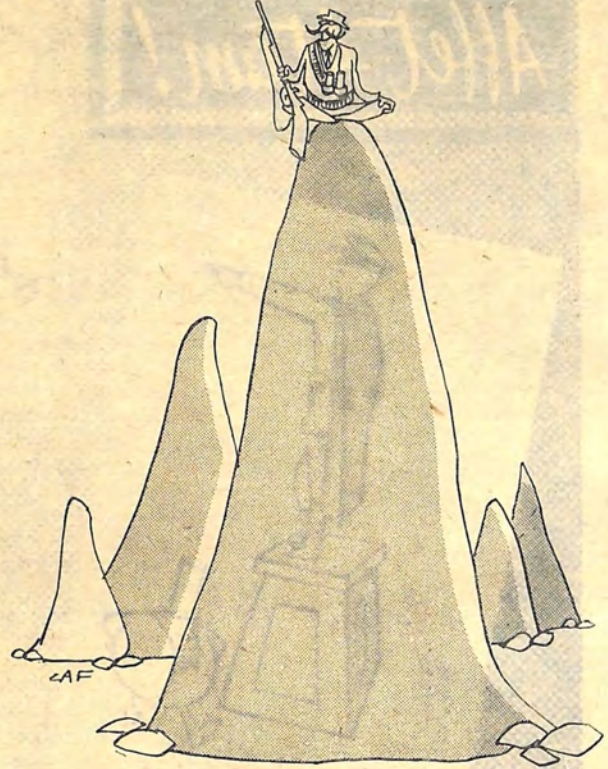
Bu kelimelerden birini, aşağıdaki cümlelerin boşluğuna doldurunuz: (Kadın için nâmus, korkusudur.)

Soru : 13

Aşağıdaki şarkılardan hangisini daha çok seversiniz?

- A) Severim her güzeli senden eserd diyerek.
- B) Ellere uzaktan bak, bana yakın gel.

Günün türküsü :

Dağbaşını Koçero almış!

C) Dizlerine kapanıp doya doya ağlasam.

Soru : 14

Aşağıdaki denklemi çözünüz:

$$1+1=1$$

$$1+1=3$$

$$1+1=4$$

Sorularınız bu kadar. 14 üncü sorunun karşılığı 70 puan, diğer sorulardan her birinin karşılığı 10 puandır. Ortalama 100 puan tutturarak adaylar, «İdeal Erkek Akademisi» test sınavını başarmış sayılırlar ve koca olmak niteliğini kazanırlar. 150 puvandan yukarıya çıkacak kadar başarı gösterenler, «İdeal Erkek Altın Rozeti»ni takmak hakkını kazandığı gibi, kendisine ayrıca Akademimiz tarafından ideal vücut, ideal güzellik, ideal yatak bilgisi... İdeal herşey sahibi bir genç kız hediye edilir.

Niyet çekmek, kur'a çekmek, etek çekmek, ah çekmek, of çekmek, kopya çekmek, sağa, sola, öne, arkaya, aşağıya, yukarıya bakmak yok!

Haydi bakalım, hepinize başarılar dilerim.

※

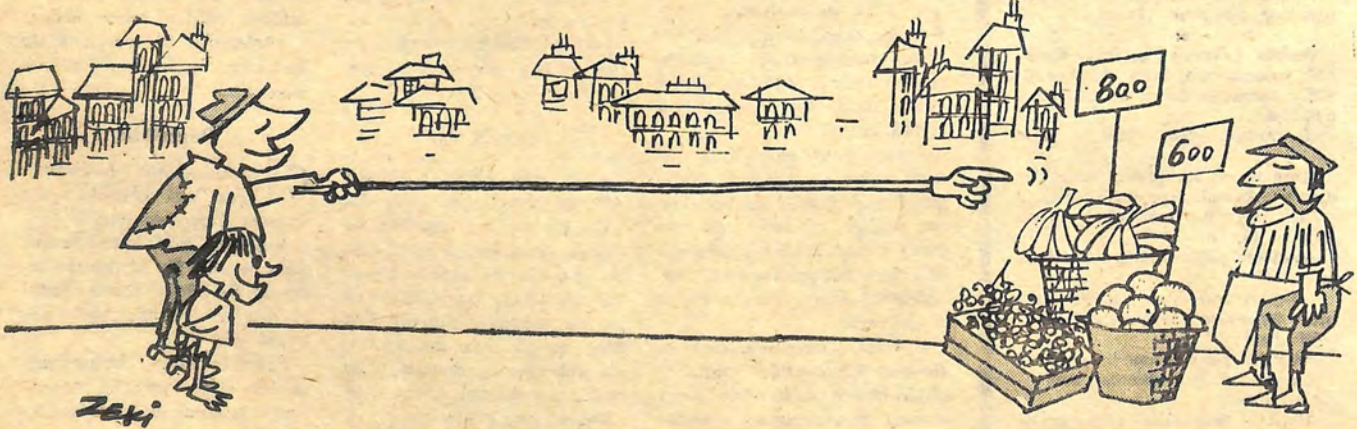
İki saat sonra «İdeal Erkek Akademisi» test komisyonu başkanı, büyük bir kızgınlıkla kürsüye geldi ve neticeyi şu sözlerle ilân etti:

— Genç Adaylar!.. Teessürle, te-bessümle ve tehevvrle bildirmek isterim ki, henüz hiç biriniz, bugünün kadın adaylarını anlayabilecek duruma gelmemişsiniz!..

Sınav komisyonu, kâğıtlarınızı - arzulu bir aşk mektubu gibi - tekrar tekrar ve dikkatle inceledi. Netice, Berbat Süleyman'ın isminin mânâsını 180 derece değiştirebilecek kadar berbat!.. Erkeklik tarihini yazacak olan yarının tarihçisi, sizin birer facia olan bu cevaplarınızı dehşet hisleriyle kaydecektir!..

Beklenen sonuç elde edilmediği için lüzumlu erkek adayların Amerikan yardımından elde edilmesine karar verildi!

Semsi BELLİ

- Bu mu yavrum?.. Muz!

İslim!

Sanki sorumlu kişiler bu slogan'ı güdüyor!..

Bakan bakan olduğu gün sandalye huşuu içinde demeç paralar demeç üstüne...

Kimi, Bakan, sandalyeye teninin münasip bir kısmını değdirince, memlekete bolluk getirir! Kimi bakan, teninin yine münasip bir kısmını sandalyeye değdirince turizmi kalkındırır! Kimi bakan, teninin işte o kısmını sandalyeye değdirince, en azından Koçero'yu yakalar!..

Geçenlerde İçişleri Bakanlığını zorla (zorsuz olmaz Osmanlı terbiyesinde) kabullenmiş bir muhterem:

«Koçero'yu yakalıyacağım» diye söz etti, ilk iş olarak...

Ah bakanım bakanım, ben derim ki: «Sus ve yakala»... Demeç bu, söz bu, lâf bu... İslim değil ki!.. Bırak sonradan gelsin!

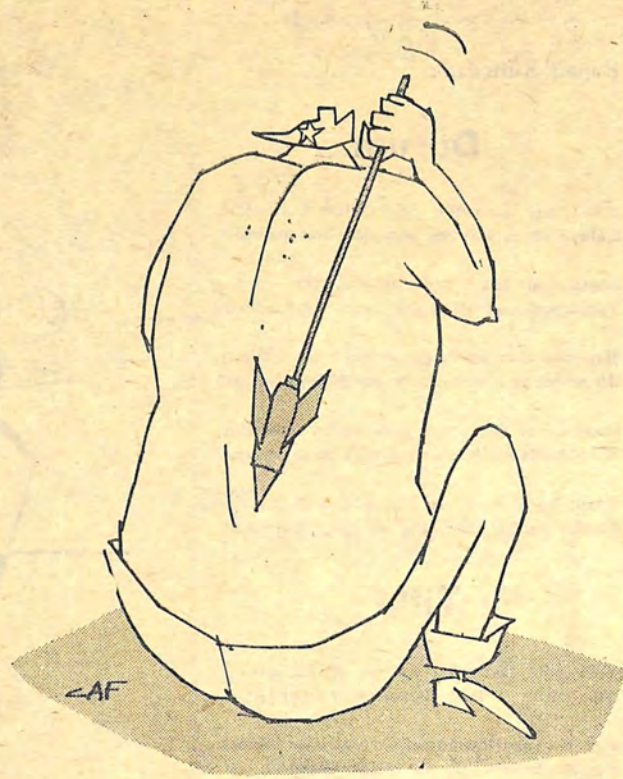
Ha bakın, Koçero «İçişleri Bakanını yakaların» deseydi alırdı bizi bir tasa!.. Ama demiyor kâfir!..

Cilâs...

Biliyorsunuz kim olduğunu... Tito'nun ihtilâlcisi olduğu sürede ihtilâl arkadaşıymış. Üstüne üstlük de ihtilâlin «teorisyeniymiş»... Sonradan «Yeni Sınıf» diye bir kitap yazmış... Saltanatlanan, şişinen, prensiplerini unutan arkadaşları burulmuşlar ve Tito'dan Tito'luğunu göstermesini istemişler... Tito Titoluğunu göstermiş kendince... İçten içten sevdiği içten içten haklı bulduğu eski arkadaşını fazla hırpalamamış, ve «af» sız beş sene hapse mahkûm ettirmiş!

«Yahu bildiklerimizi ne sıralayıp dırlanıyoruz» diyebilirsiniz. Sıralayıp dırladığının sebebi aşağıda anlatacağım ufak tefecik hikâye: Anadolu Klübünde dostane bir tartışma Anadolu Klübünde her şey dostane oluyor, o kadar dostane ki, bazı milletvekilleri şaşı şaşıveriyorlar... «Yahu Mecliste yumruk yumruğa gelsek bile buradaki havaya teiri olmuyor...»

Maşallah maşallah... Medenî insanlar böyle olur zaten!.. Yukarı katta oynanan «iskambilin», aşağı katta yenen pilic izgarasının da teiri oluyor bu «yumuşamış medeniyette»!..

— Oh.. Kaşımım geçti!

Çok sapıyoruz konu dışına. Sapmıyalım...

Dostane bir tartışma... Eski bir milletvekili, yeni bir milletvekiline kompliman maksadıyla:

— «Ulan» der, (tabii ulan'sız başlayan lâf yiğit lâfı değildir), Ulan sen bir Milovan Cilâs'ın!..

— «Ne cilâsı, ne cilâsı?»

— «Ulan tahta cilâsı...»

Böyle konuşmalara şahit olmak i-çimizi açıyor, kapısıyla penceresiyle. bütün içimizi...

Tam içimiz açılmışken hikâyeciğin küçük bir ekini katayım:

Ben bu hikâyeyi yana yakıla başka bir milletvekiline anlattım. Gece lokallerinin uykusuzluğundan yarı sıyrılmış gözlerini hayretle aç a-ça omuz silkti...

— «Milovan Cilâs'ı bilmez o, bilmez!.. Ama bakalım Milovan Cilâs onu biliyor mu?»

Haaa bu noktayı düşünmemiştim!

Bina ve...

Dördüncü Hanri zamanında bir Başbakan Dük dö Sully varmış.. A-..a sıra tarihe geçen lâkırdılar edermiş. Bir tanesi, «Fransa'nın iki feyizli kaynağı tarım ve tutum» gibi bir tatsız lâf etmiş... Fransızlar dört asır sonra, geviş geviş tek-rarlamaktan hoşlanırlar bu lâkırdı-yı nedense...

Bunu birine anlatıyordum...

— «Oh» dedi, «bizde bu lâkırdı pek tatlı ve pek tuzlu olurdu... Bina ve zina, memleketin iki önemli ge-lir kaynağıdır» şekline girerdi...

Zina... Anladık!.. Bina'dan ne kasdettik ki?

Yorumsuz!

«Senatoculara» milletvekillerinin taktığı ad:

«Parlâmentocunun okumuşu»...

Senatocular acaba milletvekillerine «mukabil» ad taktılar mı?..

Adam!

Avrupa'dan yeni dönmüştüm. Avrupa'ya bir tâyin yapılmıştı. Tâyini yapan Bakan boynu bükük söylediğinden medet umuyordu:

— «N'aaapalım?.. İnönü'nün adamı!..»

50 senesinden sonraydı. Gene «dışarıya» bir tâyin çıkınıştı, fırından ekmek çıkar gibi. Bakanın boynu gene büküktü:

— «N'apalım Başvekilin adamı...»

27 Mayıs hareketi oldu, sevindik, çırpındık, el çırpıttık... Gene Avrupalara «uygunsuz» tâyinler çıktı. Bakanlar gene boyunlarını büktiler:

— «N'aaapalım, Millî Birlikçilerin adamı!..»

İdare alabildiğine sivilleşti. Gene kimse ne uygunsuz tâyinlerden, ne boyun büküklüğünden kurtulamadı. Daha fazlası oldu, yirmi sene evvelki nakarata dönüldü eksiksiz fazlasız:

— «N'aaapalım, İnönü'nün adamı!..»

Yahu «işinin adamı» sadece işinin adamı olan Allahın kulu yok mu bu memlekette?.. Ve kuzum, kuzucağz-larım, kaç adet evrim, çevrim, devrim lâzım, onları iş başına getirmek için?..

Nimet ARZIK

— Yaz saati bu arkadaşım, gel, sen de biraz ısın!

Kapalı Kutu'dan :

Durum

Sıkı tutum işte geldi: Söz söylemek yasaktır,
Kafaya hiç iş kalmadı, konuşan hep ayaktır!

Baştaubaşa buz tutmuştur akıl, fikir ovası,
Rahatçacık geçebilen bir «evet» çl kayaktır!

Her yantıdan sıpır sıpır akmaktadır damımız,
Bu ne biçim kiremittir, bu ne biçim saçaktır!

Cumhuriyet Bayramını pencereden seyrettim:
Sokaklarda kadın, erkek, herkes cıyak cıyaktır!

Aman Fazıl, bu işlere itiraza kalkışma,
Çünkü mutlak yiyeceğin en aşağı dayaktır!

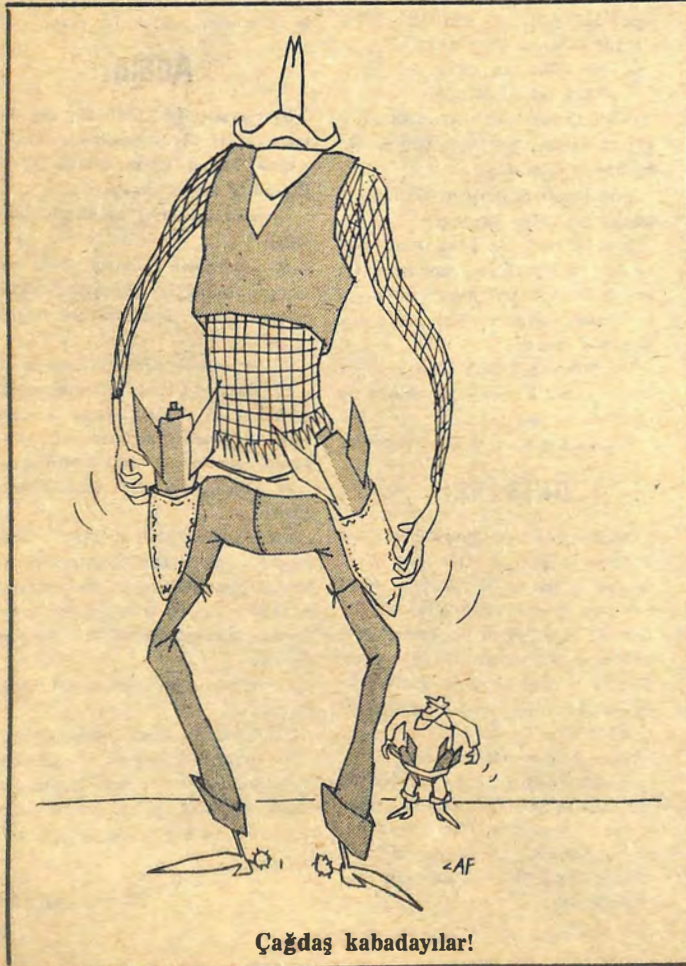
Tilki

Yeni çağın eski çağla yok bir küçük ilgisi,
Asla bizim ilmimize benzemiyor bilgisi!

Her gün yazıp bozmadadı: birçok kara tahtayı,
Bir elinde tebeşiri, bir elinde silgisi!

Kuzuların yeri değil politika otlağı,
Dolaşıyor sürülerle demokrasi tülküsi!

Fazıl Ahmet AYKAC

Çağdaş kabadayılar!

Kruşçef

FATİH orduları Konstantinople'nin surlarına dayandığı zaman Bizans papazları, meleklerin erkek mi, dişi mi olduğunu tartışmakla meşguldüler.

Bin yıllık Şarkî Roma İmparatorluğunu Fatih'in topları kadar, Bizans aklının safsata deşirmesinde öğütüle öğütüle unufak edilmiş olması da yıkılmıştır.

İki yüzyıl içinde ise Osmanlı Medresesinin mollaları da aynı çıkmazın çukuruna düşmüşlerdi.

Bir müslüman bir hristiyan ok attığı zaman, ok yaydan çıktıktan sonra hristiyan müslüman olursa, oku atan kaatil sayılır mı sayılmaz mı diye kafa patlatıyorlardı. Ve Padişahın yenilmez diye bilinen kuvvetleri İkinci Viyana'dan bozulmuş olarak dönüyorlardı.

Ramazan günü müslüman olan hristiyan o günün orucunu tutmak zorunda mıdır, değil midir? Çölde çıplak kalmış bir müslüman eline avuç içi kadar bir çaput geçirirse, önce önünü mü kapamalı, arkasını mı? Medrese sakallılarının ilim mihveri buydu. Fransa'da ise Descartes «Metod üzerinde açıklama» yı yazıyordu.

Bugün Anadolu'da dolaşırsanız, çapısının üzerine:

«Abdest bozduktan sonra kuron yapılır» diye not koymuş dişçi muayenehanelerine rastlırsınız.

Çünkü medrese ağız vücudun

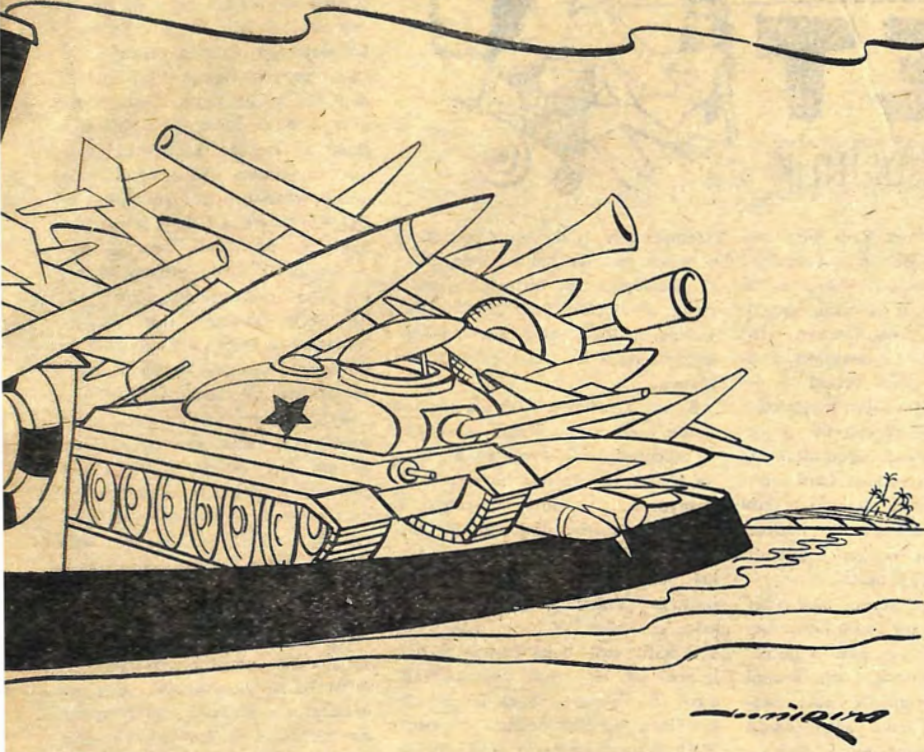
Şeytan

İçinde midir, dışında mıdır diye uzun araştırmalardan sonra şu neticeye varmıştır: Hem içindedir, hem dışındadır... Dışında olduğu için abdest alırken ağzı da yıkamak gerekir. Fakat oruçluysanız ağızda kanama olursa oruç bozulmaz. Bu bakımdan da ağız vücudun içinde sayılır. Ancak abdest almak için ağzı yıkarken kuronlu dişler ne olacaktır? Ku-

Ferit Melen «On yıl sonra her

Soğu

ornistan!

!datınca!..

ron dişleri maskelemekte ve suyla temasını önlemektedir. Bu yüzden de abdest fasit sayılmaktadır... Buna karşı da şu fetva verilmiştir: Müslümanlar abdestli olarak dişçiyeye gider de kuronlarını öyle taktırırlarsa, dişler abdestli olarak kuronlandığından, bir daha suyla temas etmeseler dahi abdestlerini muhafaza edeceklerdir.

r buzdolabına kavuşacak» dedi.

ijde!

Bu sebeple dişçiler abdestli hastalara, ameliye sırasında ayıpça bir kazaya sebep olacak şekilde canlarını acıtarak abdestlerini bozdurmayacaklarına dair garanti vermek zorunda kalmışlardır.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında Demokrasi Türkiye'sinde iş yapmak isteyen diş doktoru, abdest bozdurtmadan kuron takmanın hünerini öğrenmeye mecburdur.

Bunları kenardan köşeden topladığınız fantaziler zannetmeyiniz. İstanbul gazetelerinden birine genç bir öğrencinin gönderdiği bir mektup gözüme ilişti. Sık sık cenabet oluyormuş. Fakat okul idaresi hamamı her sabah yakınıyormuş. Bir kaç defa idarecilere baş vurmuş. İdareciler:

— Her sabah hamam yanmaz, günahı bizim boynumuza, demişler..

Genç:

«Oh oh.. Talebe cünup gezsin, günahı da idarecilere.. Ne kadar âlicenap idareci değil mi?» diye alay yollu dert yanıyor...

Yarın Türkiye'nin kaderine hâkim kim olacak kadrodan bir gencin cenabetlikten kurtulmak için uğraşmasını takdirle karşıladık. Buna gösterdiği gayretli Türkiye'yi kurtarmak için de göstermesini temenni ederiz. Ne var ki rüya gördükten sonra gusül abdesti almak kadar kolay değildir bu iş...

ŞEYTAN ÇEKİCİ

Kapalı Kutu'dan :

Gibiyiz

Çeşmeninizin tamam değil ne musluğu, ne taşı, Aklınızın çoktanberi eksik birkaç tahtası!

Bir zamanlar tek partinin yobazıydık hepimiz, Şimdi olduk çok partili demokrasi softası!

Kaptanları, çarkçıları değişse de değişmez: Bir dalgadan bir dalgaya bu geminin rotası!

Mahallebi çoktan taşıtı, biz kazanın dibiyiz, Binbir çivi üzerinde Hint fakiri gibiyiz!

Hikâye

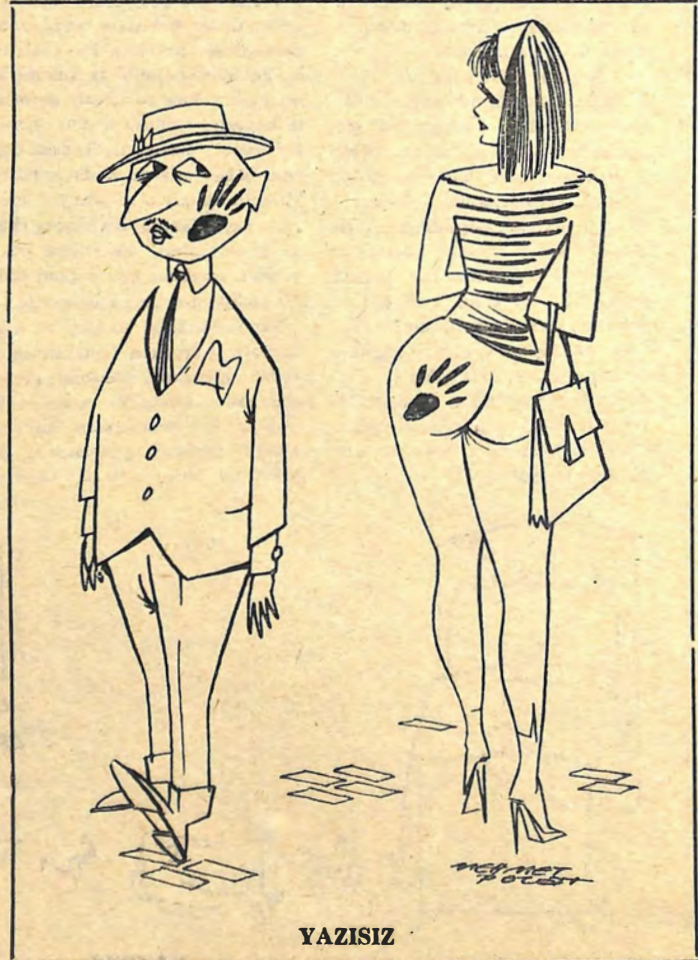
Devrin bir tek masal söyler akıllısı, kaçığı, Her rejimin aym şeydir kapalı, açığı!

Önümüzde acı bir göl, eğilimsiz üstüne, Belki yoğurt olur diye atıyoruz kaşığı!

Hokkabazın, madrabazın, düzenbazın işi iş, Yalnız doğru söyleyenin cuk oturmaz aşığı!

Bu bir yanık hikâyedir, ne ardı var ne önü, İster gelsin Gümüşpala, ister gitsin İnönü!

Fazıl Ahmet AYKAÇ

YAZISIZ

Guy de Maupassant'dan bir hikâye:

İŞARET

ÇEVİREN: SEMİRANİS AYDINLIK

MARKİZ de Rennedon, loş ve nefis kokulu odasında, alçak yumuşak yatağını örten beyaz çarşaf arasında dul bir kadının mes'ut, sakin ve derin uykusunu uyumakta idi.

Küçük, mavi oturma salonundan gelen gürültülerle uyandı ve sevgili arkadaşı Barones de Grangerie'nin sesini tanıdı. Barones, kendisini Markizin yatak odasına bırakmayan hizmetçi kızla münakaşa ediyordu. Küçük Markiz, yataktan fırlayıp, kapıyı örten ağır perdeleri araladı ve sarışın bir bulut altında kaybolan güzel başını uzattı:

— «Ne oluyor kuzum, bu kadar erken gelmene sebep ne?» diye sordu. «Saat henüz dokuz bile olmamış!»

Çok solgun, heyecanlı ve sinirli olan Barones:

— «Seninle konuşmalyım, canım!..» dedi. «Başıma gelenleri bir bilsen!..»

— İçeri gir hayattım, gel!

Barones içeri girdi, iki kadın öpüştüler ve hizmetçi kız pencereleri açıp odayı havalandırırken, Markiz yeniden yatağa, yastıklarının arasına yerleşti. Hizmetçi dışarı çıkınca da merakla sordu:

— Ne oldu, anlat haydi!..

Madam de Grangerie, kadınları daha lâtif bir hale sokan, inci gibi göz yaşları dökmeye başladı. Gözlerinin kızarmaması için bu yaşları silmiyor, durmadan hiçkırıyordu:

— Ah şekerim, başıma gelen şey o kadar feci ki, tahmin edemezsin, bütün gece bir dakika dahi uyumadım. Bak, ver elini, kalbim nasıl çarpıyor, hissediyor musun?

Ve arkadaşının elini alıp göğsüne, erkeklerle ekseri kâfi gelen ve altında neler olup bittiğini düşündürmeyen yuvarlak, cazip göğsüne götürdü. Hakikaten kalbi hızla çarpıyordu. Devam etti:

— Dün saat dört veya dört buçuk sıraları idi. Benim apartmanımı ve küçük oturma odamı bilirsin. Orada daima oturur ve Saint Lazare caddesini seyrederim. İstasyon civarı çok hareketli ve neş'elidir. Pencerede oturup gelen geçeni seyretmek, benim en sevdiğim meşgalelerden biridir. Dün de öyle idi; pencere kenarına yerleştirdiğim alçak bir iskemlede otuyordum. Cam açıktı ve ben, temiz hava almanın zevkine gayri, hiç bir şey düşünmüyordum. Dün hava ne kadar güzeldi, hatırlıyorsun değil mi?

Birden karşı pencerede oturan bir kadın, kırmızı bir kadın farkettilim. Benim üzerimde ise, hani o güzel leylâk rengi elbisem vardı. Kadını tanı mıyordum, yeni bir kiracı olmalıydı. Bir aydır hava yağışlı olduğu için, onu görmemiş olmalıydım, fakat dün dikkat edince, sağlam paça olmadığını derhal anladım. Bir kere benim gibi onun da pencerede oturması son derece sinirime dokundu, fakat zamanla onu seyretmek hoşuma gitmeye başladı. Dirseklerini pencerenin kenarına dayamış, erkeklerle bakıyordu. Tabii, erkekler de bu bakışları cevapsız bırakmıyordu. Erkekler eve yaklaşınca bir av köpeğinin av kokusu alması gibi, onun kokusunu alıyorlar ve başlarını kaldırıp kadına keskin bir bakışla bakıyorlardı, daha doğrusu bakışıyorlardı. Kadının gözlerini «İster misiniz?» diye soruyor, onların ise, «Vaktim yok!» veya «Başka gün», yahut «Meteliğim yok!» veya «Seni kim beğenir caddeler» gibilerden cevap veriyordu.

Her zamanki işi bu olan bir kadını böyle çalışırken seyretmenin ne kadar enteresan olduğunu tahmin edemezsin. Arada bir perdeleri kapıyordu. O zaman evden içeri bir erkeğin girdiğini görüyordum. Bir balıkçının, oltasına iri bir balık ya-

kalması gibi, o da onu yakalamıştı. Sonra saatıma bakıyordum... İçeri girenlerden hiç biri onbeş veya yirmi dakikadan fazla kalmıyordu. İğrenç mahluk, beni âdeta büyülemişti. Hem ne kadar çirkindi bir görsen.

Kendi kendime, «Maksadını bu kadar kolay ve bu kadar çabuk nasıl ifade ediyor?» diye sordum. Yoksa başı veya elleriyle bir işaret mi yapıyordu?.. Üsulünü anımsayabilmek için opera dürbünümü alıp geldim. Oooo! Çok basitti. İlk önce bir bakış, sonra bir tebessüm ve daha sonra da «Yukarı geliyor musunuz?» mânasına gelen bir işaret. Fakat bu öyle hafif, öyle belli belirsiz ve öyle gizli idi ki, aynımı yapabilmek hayli bir hüner olmalıydı. Kendi kendime, «Acaba» dedim, «bu hem zarif, hem cesur hareketi, aşağıdan yukarı doğru hafifcecik gelişen bu güzel baş hareketinin aynısını ben de yapabilirim miyim?» Zira kadının hareketi hakikaten zarif ve güzeldi.

Ve şekerim, içeri aynanın önüne gidip tecrübe edince, aynı işareti ondan çok daha güzel tekrarladığımı gördüm. Buna çok sevindim ve tekrar pencerenin önüne oturdum.

Ondan sonra zavallı kız bir kişi bile yakalayamadı... Hiç şansı kalmamıştı. Bir kimsenin ekmeğini bu yolla kazanması hem çok müthiş, hem de zevkli bir şeydi doğrusu; zira insan sokakta hakikaten çok hoş erkeklerle karşılaşabiliyordu.

Erkekleri benim tarafıma çektiikten sonra ona bakan kalmamıştı; şandı dönmüştü artık. Birbiri arkasına geliyorlardı; genç, ihtiyar, esmer, sarışın, gri, beyaz renk renk, çeşit çeşit erkekler.

Şekerim, aralarında, benim kocamdan da, senin kocandan da - yani boşandığın kocandan - çok daha iyi olanları vardı. Kendi kendime: «Acaba» dedim, «bu işareti yapsam

beni de öyle bir kadını mı zannederler, yoksa hürmete sayan bir kadın olduğumu anlarlar mı?» Ve bu işareti yapmak için dayanılmaz bir istek duyumağa başladım. Hani şu insanın zor mukavemet ettiği isteklerden biri... Çok saçma ama, benim arasına böyle hissettiğim olmuştur. Bana bir doktor, kadınların beyninin maymuna benzediğini, onun için durmadan birbirlerini taklit ettiklerini söylemişti. Biz kadınlar, evliliğimizin ilk ayında kocamızı, sonra sevgilimizi, kadın arkadaşlarımızı ve günah çıkarttığımız papazı ta'lit ederiz. Onların düşüncelerinin jestlerini, konuşma tarzlarını, kelimelerini, hasılı her şeylerini aynen tekrarlarız. Ne saçma değil mi?

Bana gelince, ben bir kere şeytana uymağa karar verisem, uyarım. Bunun için «Bu işareti bir erkeğe yapacağım; bakalım ne olacak, sırf onu görmek için yapacağım» dedim. Sonradan inkâr ederdim nasıl olsa. Böylece gelen geçeni incelemeye başladım. Hoş bir adam seçmek istiyordum. Birden uzun boylu, sarışın genç bir adamın, yalnız başı na geldiğini gördüm. Bilirsin ben sarışınlardan hoşlanırım. Ben ona baktım, o bana baktı; gülümsedim, gülümsedi. Çok hafifçe o baş işareti yaptım, başı ile «evet» dedi ve içeri girdi canıkom.

O zaman aklımdan neler geçti bilemezsin. Deli olacağım zannettim. Ya hizmetçilerle konuşursa. Kocamın en sadık uşağı olan Joseph, belki de bu centilmeni bir aile dostu sanabilirdi, ama...

Ne yapabiliyordum söyle bana? Bir saniye sonra kapıyı çalacaktı. Gidip ona kapıyı açmağa, bir yanlışlık olduğunu ve lütfen çıkıp gitmesini söylemeye karar verdim. Herhalde zavallı bir kadına acıyacaktı. Derhal kapıya koştum ve genç adam zili çalmak üzere iken yetiştim. Kelileyerek:

«Lütfen gidin Mösyö dedim, lütfen gidin. Çok büyük bir yanlışlık oldu. Ben sizi bir arkadaşşıma benzettim. Bana acıyın n'olur!» Fakat o, gülmeğe başladı ve cevap verdi: «Merhaba güzelim; sizin bütün hikâyenizi biliyorum. Evlisiniz, yani yirmi frank yerine kırk frank istiyorsunuz, Peki, istediğiniz gibi olsun, yalnız bırakın da içeri gireyim.»

Böylece beni itip içeri girdi. Korkundan öylece donup kalmıştım; beni öptü ve kolunu belime dolayıp kapısı hâlâ açık duran oturma odasına yürüdü. Odadaki her şeyi bir mezatçı gibi inceliyerek:

«Allah Allah!..» dedi, doğrusu eşyalarınız çok güzel. Böyle pencere işine başladığınıza göre, şansınız çok kötüleşmiş olmalı».

Ben tekrar ona ricaya başladım: «Mösyö n'olur gidin, yalvarırım. Kocam ne deyse gelecek, bu onun dönüş saatidir. Büyük bir yanlışlık yapıyorsunuz.» Fakat o gayet soğuk cevap verdi:

«Gel bakalım, bebeğim, Bu zırvallar yetti artık. Kocan gelirse beş frank veririz gider karşı meyhane-

YAZISIZ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hakem!

Trende, bir Amerikalı, bir Rus ve bir Fransız, aynı kompartman-da seyahat ediyorlardı. Konuşur-larken lâf İtalya'dan açıldı ve Pisa Kulesi'nin sağa mı, sola mı meyilli olduğu bahsine intikal et-ti. Amerikalı:

— Sağa meyillidir!
Dedi. Rus itiraz etti:
— Hayır, sola meyillidir!

Tartışma, büyüdüğüçe büyüdü, nerede ise kavga ile bitecekti. Nihayet Fransız yolcunun bu iş-te hakem olmasını ve hangi ta-rafın iddiasının doğru olduğunu söylemesini rica ettiler. Fransız omuzlarını silkererek:

— Beni mazur görün, dedi. Bir şey söyleyemem, İspanya'ya hiç gitmedim!

Pratik doktor!

Doktor sabahtan beri muaye-ne ettiği yirmi beşinci hastasına sordu:

— Nerenden şikâyetin var?
— Kat'i bilmiyorum. Yalnız a-ra sıra kalbimin ayağına kadar düştüğünü hissediyorum.

Yorgun doktor dalgınlıkla:
— Peki öyle ise dedi, çabuk ayakkabılarınızı çıkarın da mua-yene edeyim.

Yarım düzine!

Franca çocuklarının bir arada fotoğraflarını çektiğini istiyor-du. Fiat sordu. Fotoğrafçı:

— Altı tanesi bin lîret!
Karşılığını verince, Senyora Franca kapıya doğru yürüdü:
— O halde gelecek sene çek-tireyim, şimdilik yalnız beş ço-çuğum var...

— Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!

Tımarhanelik!

Yüksek bir memur tımarhane-yi ziyarete gider, bir aralık mü-him bir iş için bir yere telefon etmek lüzumunu görür, fakat santraldeki kız, bir türlü onun istediği numarayı bulup veremez, buna öfkelenen yüksek memur, santraldeki kıza çıkışır:

— Bayan, sen benim kim oldu-ğumu biliyor musun?
Santral memuresi sükûnetle cevap verir:
— Hayır, fakat nereden telefon ettiğinizi biliyorum!

Bulunmaz kadın

Bir Amerikalı, arkadaşına ka-rısını övüyordu:

— Barbara gerçekten bulun-maz bir kadın, eve döndüğüm za-man terliklerimi, pijamalarımı yerli yerinde bulurum, Gazetem de, yemekte masanın üzerinde hazır... Ayrıca mutfakta bir kova sıcak su emre âmâde..

— O da niye?
— Bu da Barbara'nın inceli-ğince, benim soğuk su ile bu-laşık yıkamaktan hoşlanmadığı-mı biliyor da...

Yan'ışıklıkla..

Bill kasabının en iyi işçisi idi. Biricik kusuru cumartesi ak-şamları bol bol viski içmekti. Bir gün kasabının Belediye Rei-si yolunu kesti:

— Bill, dedi. Artık tam istedi-ğim gibi bir adamı oldun. Geçen pazar sabahı seni kilisede gö-rünce o kadar memnun oldum ki...

Bill, hayretle Belediye Reisinin yüzüne bakarak:

— Vay canına, dedi. Demek ge-çen cumartesi günü o kadar faz-la kaçırılmışım ki, evim diye ki-liseye girip orada sızmışım!..

Örnek tâcir!

Pepino, tüccar olan babasına sordu:

— Baba, bana örnek bir tâci-ri târif eder misin?
— Dükkânına düğme satın al-maya gelen müşteriye bir elbise satabilen kimsedir.

Merhamet

Bir sanat meraklısı, antikacı dükkânına girer, Onbeşinci Luî'-ye ait bir heykele gözü ilişir:

— Bunun flatı kaç?
— On bin frank.
— Çok pahalı.. Hem de baktım bir kolu kesik!..
— Zavalılık.. Bari ona acıyın da flatını kesmeyin müsyö...

Ahşkanlık!

İki kişi arasında:
— Yahu şu X şirketi müdürü iflâs etti, hâlâ arabadan aşağı in-miyor, niye başkaları gibi otobü-se binmiyor?..
— Otobüste parayı peşin alır-lar da ondan...

de bir içki içer.» Sonra şöminenin üstünde Raoul'un fotoğrafını görüp sordu: «Kocanız bu mu?»
«Evet.»

«Kibar, fakat aksi bir adammış gibi görünüyor. Ya bu, bu kim? Arkadaşlarınızdan biri mi?»

Bu senin resmindir canıkom. Hani balo elbisesiyle çektiğin resim. Artık ne yaptığının pek farkına varmadan kekeledim: «Evet, arkadaşlarımdan biri».

«Çok hoş; bana tanıştırsın değil mi?»

Derken saat hızla beşi çaldı... Raoul bilirsin her gün beş buçukta evdedir. Ya öbürü gitmeden gelirse, neler olabileceğini bir düşündüm. Sonra, sonra iyice aklım başımdan gitti ve düşündüm ki, ya, pılla, cak en iyi şey, bu a..damı bir an evvel baştan sav..maktır. Mümkün olduğu

kadar erken bu iş biterse... Anlıyor-sun değil mi?..

Markiz de Rennedon gülmeğe başladı, başını yastıklara gömüyor, yatakta sarsıla sarsıla gölüyordu. Biraz sakinleşince sordu:

«Yakışıklı mıydı?»
«Evet.»
«Eeee, niçin şikâyet ediyorsun?»
«Fakat, fakat şekerim; yarın tek-rar aynı saatte gelirim dedi. Ne ka-dar korkuyorum bilemezsin Ne inatçı ve ısrarcı olduğunu bilsen... Ne yapacağım söyle bana, ne yap-acağım?»

Küçük Markiz yatakta doğrulup bir müddet düşündü, sonra: «Onu tevkif ettir» dedi birdenbire.

Barones şaşkın şaşkın cevap ver-di:
«Ne söylüyorsun Allah aşkına? O-

nu tevkif ettirmek mi? Ne iddia ile?»

«Çok basit... Komisere git ve genç bir adamın seni üç aydır takip et-tiğini söyle. Dün de apartmanına girmeğe kalktığın bahset. Ve bu gün tekrar geleceğini söyleyip beni tehdit etti..» de. Kanunun, seni ko-rumasını iste. İki polis memuru ve-rirler, onu derhal tevkif ederler.

«Fakat hayatım, ya söylerse...»
«Ona inanmazlar ki, benim küçük aptalım; eğer komisere akıllıca bir hikâye uydurursan sadece sana ina-nırlar. Sen sosyete de tanınmış asil bir kadınsın.»
«Oh, bunu yapamam...»
«Ya yaparsın veya kaybedersin ca-nıkom...»

«Fakat ya bana hakaret ederse; onu tevkif ettikleri zaman...»

«Daha iyi ya, şahidin olduğu için onu bir güzel mahkûm ettirirsin.»

«Neye mahkûm ettiririm?»

«Tazminat ödemeğe, böyle durum-larda insan, doğrusu merhametsiz olmalı.»

«Tazminat dedin de... Beni çok endişelendiren bir şey daha var, hem de çok endişelendiren bir şey.. Bana ocağın üzerine 40 frank bırak-mıştı...»

«Kırk frank mı?»

«Evet.»
«O kadar mı hepsi?»
«Evet.»

«Doğrusu çok az, insan çok kü-çülmüş olur bu kadar para ile.»
«Söyle bana, şimdi ben o parayı ne yapacağım?»

Küçük Markiz bir kaç dakika da-ha düşündü ve sonra ciddi bir ses-le cevap verdi:

«Şekerim, o para ile kocana ufak bir hediye almalısın. Yapılacak en adil hareket bu olur!..»

Semramis AYDINLI

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 46 —

Hacı bey:

— Hemşire hanım, bardağa mardağa lüzum yok, testiye dikerim! diyerek, lâl lâl su içti. Kibrit istedi Bir cigara daha yakmış, lâfa devamda idi:

— Hâşâ minhuzur, tellâk kıyafetli, fesede kılıklı, firenk bozuntusu bir firavun var, onu arıyoruz. Beşiktaş zabıtasından bizim Salim efendi, dün akşam Fenerbahçe'de... diye başlarken Kanarya sözünü kesip hemen girişti:

— Bak paşacığım, olanı oiteni olduğı gibi bir bir nakledeyim de yü reğinin rahat etsin, şüphemiz geçsin Bizim suçumuz, kabahatimiz var mı yok mu anlayın.

Hacı beyin: (Sen de bir sigara tellendir!) dediği işitildi.

Kanarya, masal söyler gibi anlatıyordu:

— Dün akşam hava güzel, mehtap da var. Şu yövümsüz eve yeni taşındık; taşındık taşınalı da, kapı dışarı çıkmadık. Şu zümrüt gibi Kuşdili deresi burnumuzun önünde de bir sandala binip bir defa bile daha dolaşmadık. Ben gün görmüş, yaş yaşamış bir kadını. Daha kır kırına girmedim, otuz sekizinin içindeyim amma dünya mihnetiyle haşır neşir oldum; bir seçicilerde gözüm yok. Gelgelelim, zavallı yavrum felâketzede; ayın on dördü gibi taze, tek başına erim erim ediyor. Düşünün bir defa. 17 yaşında dul kaldı, daha yirmi ikisine girmede. Bıçare, bizim aramızda hallühâmur oluyor, ömrünü kütah ediyor...

Aşağıya, Hacı beyin bir narası daha koptu:

— Şakir, Kadri, bodrumdaki kömürlüğü, odunluğu, kuyuyu, sarnıcı falanı, festekizi adamakıllı bitirmeden yukarıya çıkmayın, üst katı ben arayacağım.

Kanarya devamda idi:

— Ne ise, uzatmıyalım, biraz öteberi götürüp, Fenerbahçe'de, deniz kenarına büzülelim, hava alalım dedik... Merhum zevcim, Allah gani gani rahmet etsin, Hayrullah Paşanın sır kâtibi idi. Rahmetliden kalma aylığına da maliyeden almıştım... Bir araba tuttuk, Fenere gittik; ayağımız kırılı idi de gidemez olaydık... Bir ağacın altına hasır getirttik, iki lokma yiyeceğimizi yedik... Aman çocuklar, karanlık basmasın, geç vakitlere kalmıyalım! derken bizim arabacı, bir müşteri mi bulmuş ne-

dir, yok ta yok... Hafakanlar geçiriyoruz, dokuz doğuruyoruz, elimiz ayağımız buz; ne arabacı var, ne arabacı... Çarnaçar beklemeğe başladık... On dakika geçti, geçmedi; bir de baktık ki yanımızdaki ağacın altında, sakallı, kelli felli bir beyle yoluk bıyıklı, uzun saçlı, hâşâ meclisimizden dışarı bir... Haydi beni söyletme, bir züppe deyip geçeyim İksini burun buruna görür görmez, nenin nesi, kimin fesi olduklarını anlamıştım. Konak arabasıyla gelmişlerdi. Faytondan sepet sepet, kın çıkın nevaleler, mezeler, içkiler çıkarıyorlar, hepsini masanın üstüne diziyorlar...

Hacı bey:

— Korkma, o, gideceği yeri çoktan boyladı! diye bağırınca, Ayşe hanım: (Oh, ağzını öpeyim a-lanım!) diye haykırdı.

Bu Kanarya, vallahi olur yamanlardan değil.

Hacı bey: (Ey sonra hemşiranını?) diye soruyor, bizimki dudukuşu gibi ötüyor:

— Karşı karşıya giriştiler mi kafa çekmeğe, başladılar mı bize tecavüze; göz kırpmaya, büyük burmağa söz atmağa... O kirloz suratlı, süpürge sakallı, kart habesin lozma gözleri bende. Leylek yuvası ka'al, köçek kıyafetli yumurcağınkiler de yavrumda... Arabacıları bile çileden çıkmış; o da, boyuna duduya işmarda... Ben zaten çarpıntılı, hele canlı bir kadını, taze ise evham'lı, sinirli... Uzatmıyalım, kızcağız daha fazla tahammül edemedi, nevi den dü; bizi kötü kadınların yerine koydular, diye öfkesinden alı al, mor mor...

Hacı beyin, aşağıya bir dana bağırtışı duyuldu:

— Şakir, oradan sen ayrılma; Kadri, köşedeki kahveden bana bir nargile kapıp getirsin!

Kanarya: (Bir dakika izin ver, iki gözüm, desturun aralığa çıkıp şimdi geleceğim!) diyerek soluğu yanımızda aldı.

— Pembeciğim, diyor, verilmiş sadakamız varmış, Allaha bin şükür kurtulduk; tehlikeyi atlattık; hiç yüreğini oynatma, istediği kadar, her tarafı arasın, tarasın; kâhkıllı! Maryo odada zırnık bırakmamış. Çabuk likolte (yani dekolte) göğüs-lü, kısa kollu, yanardöner ipekli-le-rini giy, vardakosta tavrını takınıp hazır bulun, dişsiz şebeleyi şimdi yanına getireceğim... Hele dur bakayım, şöyle karşıma geç... Avol pudrayı sürmüşsün, sürmeyi çekmişsin amma hani yanaklarında alılık, hani o baygınlık veren lâvanta hani o toz pembesi gömlek... Vallahi hâlâ ağzın süt kokuyor.

Doğru Agavni'nin yatağına koştu

Dudu gözünü açarsa mutlaka ağzını da açar, muhakkak bir pot da çıkar. Yataktan hiç çıkmamasını, yorğanın altında bile kimildamamasını, humma ateşiyile yanıyormuş gibi, dilsiz, hareketsiz yatmasını tembih etti.

Soyunmuş, ipek iç çamaşırlarına giyiyordum.

Merdivende ayak sesleri... Kanarya önde, Hacı bey arkada yukarı çıkıyorlar.

Ayşe hanım:

— Buyurun Hacı paşacığım, beyime boyuna paşacığım diyorum amma söyleyene bakma, söyleyene bak; inşallah yakında paşalığına da, vezirliğine de göreceğiz; tebriklere, tehniyetlere geleceğiz... diye söyle-ne söyle-ne, her kelimeye bir lahkaha karıştırı karıştırı sofaya ayak bastılar.

Kanarya'nın dili, bir saniye durmuyor:

— Baştan aşağı her tarafı gezin, her köşeyi görün, her bucağı muayene edin. Olmaz vallahi gezeceksiniz, billâhi dolaşacaksınız. Siz arzu etmeseniz bile ben yanınızdayım. Niçin ikilikte, şüphede kalasın a efendiciğim; emin olmak, rahat etmek daha muvafık değil mi?

Kanaryanın odasına girdiler.

Hacı bey: (Oldu, oldu, kâfi...) deyip Necatüddinin yattığı bitişik odanın kapısını açtı.

— Bu yatak kimin? diye sordu. Avuçlarım sırsıklam, kulaklarım Ayşe hanımın ağzından çıkacak kelimede...

Kanarya cevap verdi:

— Şevketlimizin üçüncü hırkacı sı, Gürcü Raşit beyefendiyi pekâlâ tanırırsınız. Sofu suleha, veli gibi bir zattır. Raşit beyefendinin küçük harminin ablası, benim ahret hemşiremdir. Evvelki gece teşrif etmişlerdi de, yerde tahtakurusu oluklu için yatağı minderin üstüne yaptır-dık.

Vakıa dün gece, Fenerden döner dönmez, Necatüddinin gelip gelmediğini anlamak için, odasına girdiğim vakit, hiçbir şey bırakmadığını, dolabın üstündeki defterlerini, kâğıtlarını bile aldığını görmüştüm. Hattâ çekmeleri bile karıştırmış, ona ait düğme bile bulamıyarak bit-bütün kaçırdığını anlamıştım.

Bu böyle iken yine içim içime sığmıyor, elim ayağım üşüyor, kapı aralığında, kalbime yumruğumu bastırıyordum.

Hacı bey:

— Canım bu kadar yeter, fazlası zait; zaten lüzum bile yok amma âdet yerini bulsun! diyerek şiltenin bir kenarını kaldırdı.

Fransızca bir gazeteye sarılı dört köşe bir paket.

O anda, demirden bir pençe yüreğime tırnaklarını geçirdi. Sanki bura bura, uzata uzata çekiyor; koparıp ikiye ayıracak...

Kanarya'da ağız var, dil yok.

Hacı bey, gazeteyi paralayıp paketin içinden bir defter çıkardı; evirip çevirirken gözlerini açtı:

— Bu ne bu? Sarı hülya, mavi riya diye kefere ağzı, saçma sapan yeni yazılardan... roman mıdır, ne halittir, bunlar kimin?

— ???

— Bakındı hele... Tu Allah belâ-nı versin; tövbe olsun insan ecelsiz gidecek. Baksana yahu şu domuzca yazısa. Kaç yerde birader kelimesi... Bunlar memnu değil mi ya? Velinimeti biminnetin bu uğursuz, müfsit kelimelerden kuşkulandığı, çekindiği malûm değil mi? Şunu yazan itoğlu it, bu mühim noktaları bilmiyor mu? Biradere kayınbirader diyemiyor mu? İhtiyara efendi diyemiyor mu? Gence çocuk dese kıyamet mi kopar? Amcazade yazacağına halazade yazsa eli mi kırılır?

(Peki!) diyerek defteri iç cebine sokup başka bir kâğıt alırken, anı vahitte, gözleri dışarıya fırlamış gibi açılıp rengi al çuha kesildi; saçları kirpi gibi kabardı. Kudurmuş bir ifrit gibi, gerilip gerilip havaya hamle ettikten sonra gök gürültüsünü andırır bir gürleyişle haykırdı:

— Kaşarlanmış cadı, bu paçavra hangi firavunun, hangi melûnun, hangi boynu altında kalasın?... Çabuk söyle, söylemezsen şimdi çiğ-rini ağzından alacağım...

Can havlıyle gözümü aralayıp bir de ne göreyim?

Elindeki, (Meşveret) gazetesi değil mi?

Hacı bey, şikârını bulmuş yırtıcı bir pelenk gibi, tam Kanarya'nın üstüne saldıracakı saniye, hatun:

— Yavrum, hakkını helâl et, ağzıma zemzem getir!.. diye canhıraş bir feryat koparır koparmaz, cırlı çıplak, ipek gömlekle odaya kendimi atmışım.

Ayşe hanımın kucağına düşmüş, bayılmışım.

Yanımda fısıll fısıll sözler işitiyorum. Pıtır pıtır ayak sesleri duyuyorum. Kendime gelip etrafımda kimlerin bulunduğunu, neler konuşulduğunu, bulun ne ençama vardığını kestiremiyorum.

Yoksa zaptiye kapısında mıyız, Beşiktaş karakoluna mı düştük?... Hepimizi alıp götürdüler mi?... Karanlık mahpuslarda, zifiri zindanlarda mı seriliyim?...

Ayşe hanım zaten yarım kadın; daha yolda iken, muhakkak tıkanmıştır; hiç değilse kurtulmuştur.

(Devamı var)

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

SİZDE, YAHUT
KOMŞULARINIZDA BİR
DE KEMAN BULU-
NUR MU?

KEMAN MI?..
O NASIL ŞEY, YİYECEĞE
DAİR Mİ?

ALFRED, BEKÇİ İLE KARISININ KENDİSİNE İKİ FRANK'A
SATTIKLARI ESKİLERİ GİYEREK YOLA KOYULACA-
ĞI SIRADA AKLINI KAYBETTİĞİ KEMANİ GELMİŞTİ.

-36-

YOK CANIM,
ÇALGIYA DATIR...

BURADA ÇALGIYA DATIR
TULUM BULUNUR! İSTERSENİZ
KOCAM SİZE KENDİ ÇALGISI
OLAN TULUMU SATSIN!..

BU ALİCENAPLIĞI DA
ARTIK BAŞKASINA GÖS-
TERİSTİNİZ... HADİ
ALLAHAİSMARLADIK!

GÜLE GÜLEEE!..

ALFRED, DEVRİ ALEM SEYAHATİNE ÇI-
KANLARINKİNE BENZEYEN ACAYİP KI-
YAFETİYLE YENİDEN YOLLARA DÜŞTÜ...

SAATLER SONRA...

HEEY ARKA-
DAŞ! NE TARA-
FA GİDİYOR-
SUN?..

ŞU TARAFA!

BENİ DE
ALSANA!..

SEN NEREYE
GİDİYORSUN?..

VİYANA'YA!..

HAH HAH HAH
HAH HAH HAH

NE GÜLÜYORSUN BE!
PARASIYLA DEĞİL Mİ?

OĞLUM SEN VİYANA NERESİDİR
BİLİR MİSİN? DAHA ALMANYA'DAN
ÇIKMAYA ÜÇ DÖRT GÜNLÜK YO-
LUN VAR...EH, ÜÇ DÖRT GÜN DE
ORADAN VİYANA SÜRSE, EDER
BİR HAFTA!..

EH, NE YAPALIM! SEN
BENİ GÖTÜRECEĞİN KA-
DAR GÖTÜR DE...

PEKALÂ, ATLA
BAKALIM!..

ALFRED YÜRÜMEKLE GEÇEN SAATLE-
RİN YORGUNLUĞUNU, ARABAYA BİNER
BİNMEZ UYUMAKLA ÇIKARDI...

ARKADAŞ. KALK BA-
KALIM! BERABER
YOLCULUĞUMUZ BU
KADAR!

DEVAMI VAR

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 59 —

— «Hayır... Hayır, yavrum, hayır... Vicdan azabından kurtulmak için bahane arıyorum da...»

Barbara, «Sarhoş değildim.» dedi. «Sen de beni baştan çıkarmadın. Bu yüzden vicdan azabı da çekmem lazım.»

— «Sona bir şey itiraf edeyim mi? Vicdan azabı filân çektiğim yok.»

Barbara, «Bu içkiyi ihtiyacım olacak.» diye düşündü ve martiniyi sanki ilaçmış gibi bir yudumda bitirdi. «Anlıyamadım.»

— «Meseleyi ben de anlamaya çalışıyorum. Zira o tip erkeklerden değilim. Seni soğuk kanlılıkla davet edip, sonra da yatak odasına götürün bir erkek, sonradan vicdan azabı çekecek bir insan da değildir. Ama ben öyleyim.»

Barbara, «Açıksa.» dedi. «Bu şekilde rutuk verecek bir insan da senin dediğin gibi, «o tip erkeklerdendir.» Şimdiye kadar böyle bir rutuk dinlemediğim.»

— «Sen fazla bir şey bilmiyorsun ki.»

— «Belki... Erkeklerin ağına düşmedim. Fakat karşıma bir hayli ahıksız çıktı. Onların nasıl konuştuklarını da gayet iyi bilirim.»

Sidney, cevap vermiyerek sigarasını içmeğe devam etti. Sonra bunu söndürerek Martinisini bitirdi. Garsona iki tane daha getirmesi için işaret etti. Tek kelime de söylemiyordu.

Barbara, «Bugün büroda çok garip şeyler oldu.» dedi. Sonra genç adama onu eğlendirecek bir iki hâdise anlattı, fakat Sidney'in neşelenmeğe niyetli olmadığı da belliydi. İçkilerini içtiler. Bir müddet sonra bundan konuştular. Tatlı bir konuşmaydı bu, fakat Barbara kalbinde müthiş bir sızıyla bunun gayet sun'ı olduğunu düşündü. Tatlı sözler. Fakat bunda birbirlerine âşık olmağa başladıklarını farkedene iki insanın duyduğu o tatlı heyecan ve hararet yoktu. Barbara, «Hoş sözler de nevi nevi,» diye düşünüyordu. «Bizimki herşeyin ölmekte olduğunu haber veriyor.»

Sidney saatine baktı. «Yediye çeyrek var. Ben hiç bir zaman kalkıp, buradan uzaklaşmam... Bunu biliyorsun değil mi?»

— «... Evet.»

Sidney, «Seni bir daha aramıyacağım.» dedi. «Fakat bir şeye ihtiyacın olursa... Herhangi bir şeye... Başın derde girerse, bir arkadaş ararsan... O zaman bana telefon et.»

Barbara'nın boğazını çelik bir pençe kavramıştı sanki. «Ne demek istiyorsun?»

Sidney hafifçe gülerek; «Şunu..» dedi. «Ben, yaşı benimkinin yarısı kadar olan bir kızdan daha akıllı ve daha tecrübeliyim...»

Barbara da gülmeğe çalıştı. «Birdenbir» vaşın akına geldi.»

Adam başını salladı. «Aramızdaki yaş farkı mühim değil... Kelimeyi yanlış seçtim.»

Barbara ellerine baktı. O anda bu eller ona o kadar yalnız ve biçare gözükmüşlerdi ki... Buraya onlarla gelmişti, yine onlarla çıkacaktı. Ama boş olacaktı yine bu eller, Bomboş.. «Evet, daha münasip kelimeler seçebilirdin.» dedi. Yüzünde ve sesinde acılık belirmemesine çalışıyordu. «Meselâ «Tanıştığınıza memnun oludum, ama yolumuz burada ayrılıyor» diyebilirdin. Öyle değil mi?»

— «Beni kızdırma.»

Barbara'nın gözleri dolmuştu. «Kızmak mı? Kızmak mı? Beni korkutuyorsun?»

Sidney yavaşça, «Seni öpmek istiyorum.» dedi. «Seni elinden tutup odama götürmeği ve senelerce de dışarı bırakmamağı istiyorum.» Ayağa kalktı. «Fakat değil bahsetmek, bunu artık düşünmeyeceğim bile. Gidelim mi?»

Barbara kalkmadı. Oturduğu yerden adama bakıyordu. Acı acı, «Bunu bana dün gece söylemeliydin, diye cevap verdi. «Yataktan kalktıktan sonra elbisemin fermuarını kaparken. Bu daha münasip olurdu.» Sidney'in yüzüne bakmadan ayağa kalktı, çantasıyla eldivenlerini aldı. Adamın peşi sıra dışarıya so-kağa çıktı. Batmakta olan güneş, gözlerini ağrıyordu.

Sidney, «Seni. eve götüreyim.» dedi.

— «Teşekkür ederim, evc gitmek istemiyorum. Biraz yürür, vitrinlere bakarım. Belki alış veriş de yaparım. Ama bu akşam dükkânlar geç vakte kadar açık değil. Zira bugün cuma...» İlk defa başını kaldırıp Sidney'e baktı. «Bugün cuma. Bunu unutmuşum. Nantucket'e gitmiyorum musun?»

Sidney, «Evet.» dedi. «Sekiz uçağıyla gideceğim.»

Bu, Barbara'yı herşeyden çok incitti. Sidney işi olduğunu söyleyerek onu üzmemeye çalışmıştı, aslında ailesinin yanına gidiyordu. Belki Barbara'yı seviyordu, belki ailesiyle yemek yerken yüzündeki ifadenin hislerinin belli olmaması için Barbara'dan daha da güçlük çekecekti. Ama, ne olursa olsun ailesinin yanına dönüyordu. Bu onun hayatı, daha da mühimi vazifesiydi.

Barbara, «Vazife,» diye düşündü. «Bu âşksız bir hayat demek. O zaman bunun ne kıymeti, ne ehemmiyeti var?» Fakat adama bir şey söylemedi.

Sidney, «Barbara,» dedi. «Yalvarırım.»

Genç kadın, «Biraz evvel,» diye mırıldandı. «Sana ihtiyacım olduğu takdirde telefon etmemi söyledin. Sana telefon eder ve aşkına ihtiyacım olduğunu söylersem ne yaparsın?»

Sidney bir an cevap vermedi. Sonra, «Seni görmem,» dedi. «O zaman seni hakikaten sevdiğimi de anlarsın.»

Genç kadın kaldırımda durmuş sevgilisinin yüzüne bakıyor, o mun-

tazam hatları hafızasına naksetmeğe çalışıyordu. Sidney'in yanından ayrılmaya dayanamıyacaktı, fakat kendisini tophiyarak oradan uzaklaşması da lâzımdı. Kendi kendine, «Artık uzatma,» diyordu. «Güllünc mevkie düşüyorsun. Anlaşılan adam seni başından atmak istiyor. Biraz nazik ol, kibarca bir iki lâf et. Hiç olmazsa o zaman seni nefret değil de dostane hislerle hatırlar.»

Teremiz beyaz eldivenli elini uzattı. «Allaha ısmarladık. Uçağımı kaçırma.»

Sidney âdeta çekingen bir tavırla onun elini tuttu. «Eğer...» diye başladı. Sonra durdu. İleriden bir takisi geliyordu, hemen ona işaret etti. Araba kaldırıma yanaşıp durunca Barbara'ya dönerek, «Allahaismarladık,» dedi. Sonra da acaip bir tavırla ilâve etti. «Küçük kızını benim için öp.»

— «Sen de oğlunu... Arada sırada benim sütunumu da oku.»

— «Okuyacağım.»

Taksiye bindi, araba hareket etti. Barbara ise aksi istikamette süratle yürümeye başlamıştı. Sidney onun defa dönüp baktığı takdirde onun da gidecek bir yeri olduğunu anlıyacaktı.

Barbara saatlerce yürüdü. Vitrinlere bakıyor, hiçbir şey görmüyor, şuna buna çarpıp, «pardon,» diye mırıldanıyor, içinden de bu hissiz insanların hepsini tokatlamak geliyordu. Kalbinde öyle bir sızı vardı ki, güçlükle nefes alabiliyordu. O zamana kadar kalp sızısı diye bir lâf duyar, fakat insanın ıstırap yüzünden kalbinin ağrıyacağına da katiben inanmazdı. Aynı zamanda Barbara şimdi yalnız buna değil, insanın kalb kırıklığı yüzünden ölebileceğine de inanıyordu. Ne yapmıştı? Hatası neydi? Barbara, «Onunla yata-mamalıydım,» diye düşündü. «Beni elde eder etmez sıkılıverdi. Erkeklerin bazılarının böyle olduğunu bana söylemişlerdi. Fakat onlar da bir tek geçenden sonra hemen «Allahaismarladık,» demezler herhalde. Kız yatakta fena değilse, elde etmek de kolaysa, onu bir müddet daha görürler. Yatakta herhalde pek fena değildim... Olmadığımı biliyorum... Ondan benimle evlenmesini de istemedim. Ona açıkça kendisiyle tanışmı olmamın bana kâfi geldiğini de anlattım. Ne yaptım? Kabahatim nedir?»

Eve gitmeğe korkuyordu. O kadar fenaydı ki biri bir lâf söyler söylemez ağlamaya başlayacağını biliyordu. Annesi onun akşam yemeğine gelmiyeceğini zannediordu. Hil-lary'e bakacaktı. Barbara sanat eser-i filmler gösteren bir sinemanın önünde geçti. Burada upuzun bir kuyruk da yoktu, bir bilek alarak içeri girdi. En dibe oturdu, diğer seyircilerle arasında sıralar vardı. Filmin ortasında girmişti, maamafil genç kadının perdedeki aktörleri, diğer şeyleri farketmişti de yoktu.

★

Pazartesi günü Barbara işine dalarak derdini unutmaya çalıştı. Mecmuasının yeni sayısı çıkmak üzereydi, bu yüzden de herkes telaşlıydı tabii. O kadar çok iş vardı ki, düşüncecek vakit bulamıyordu. Fakat telefonun her çalışında kalbi âdeta

duruyor sonra ahizeyi kaldırıp da konuşanın Sidney olmadığını anlayınca ağlamamak için dudağını ısırıyordu. Fakat genç kadın onun artık hiçbir zaman telefon etmiyeceğini de biliyordu. Bu ümide sıkı sarılmasının sebebi ise yaşamağa karşı duyduğu arzuydu. Ancak bu ümitle yaşayabilirdi. İnsan kendi kendine, «Bir ay sonra telefon edecek,» der ve o ay geçinceye kadar da yaşamağa devam edebilirdi. Çarşamba günü patronu onu odasına çağırdı. «— Sana fevkalâde bir haberim var, Barbara.»

Barbara masasında oturan kadına bakarak, «İkimizin de vaziyeti aynı,» diye düşündü. «İkimiz de evli erkeklerle âşıkız. Senin neler çektiğini şimdi anlıyorum.» Sonra, «Öyle mi?» dedi. «Nasıl bir haber bu?»

— «Sidney Carter Acentası telefon etti. Bir sene müddetle bizim mecmuada iki ayda bir Wonderfull parfümünün reklamı çıkacak. Bize, hunu senin sütununu çok beğendikleri için yapmak istediklerini söylediler. Reklam da şu şekilde olacak: 'İki ayda bir sütununda bu koku-dan bahsedeceksin. Mr. Bossart'la konuştum. Çok zeki olduğun için bunu kolaylıkla yapacağını söyledi. Sen hakikaten güzel yazıyorsun.»

Barbara, «Fakat bu saçma,» diye mırıldandı. «Durmadan o parfüm-den nasıl bahsedebiliriz? İki ayda bir...»

— «Biz de öyle düşündük. Ve bu yüzden de Arahk sayısından itibaren her nüshada iki sütunun olmasına karar verdik. Biri her zamanki gibi o güzelliğin sütunu. İkincisinde ise her ay çıkan güzelliğin müstehzaratından bahsedeceksin. Tabii bunu hoş bir üslupla yazacaksın, reklamı olduğu farkedilmeyecek. Ben Sidney Carter'in kendisine telefon edip, bu fikrimizi nasıl bulduğunu sordum, sütunu sen yazdığın takdirde fikrin fevkalâde olduğunu söyledi. Ne dersin bu işe?»

Barbara hafifçe, «Oturabilir miyim?» dedi.

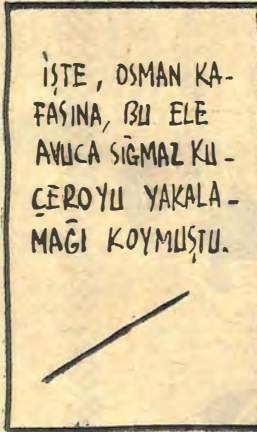
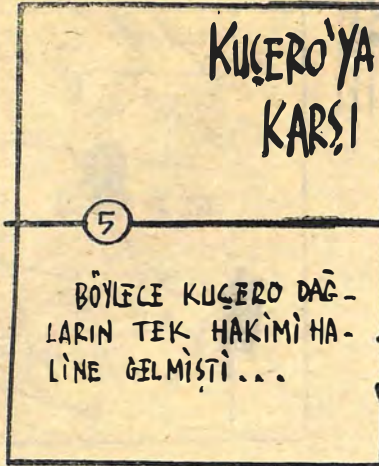
Patronu güldü. «Tabii... Otur, otur. Al, bir sigara da yak. Hepimiz seninle iftihar ediyoruz. Acentamız Kadını mecmuasında çok iletliyceksin, bundan eminim.»

Barbara sigarasını yaktı, fakat elleri o kadar titriyordu ki sigarayı kucağına düşüriverdi. Kivilımları telaşla süpürerek, «Gidip bir kahve içeyim daha iyi,» diye mırıldandı.

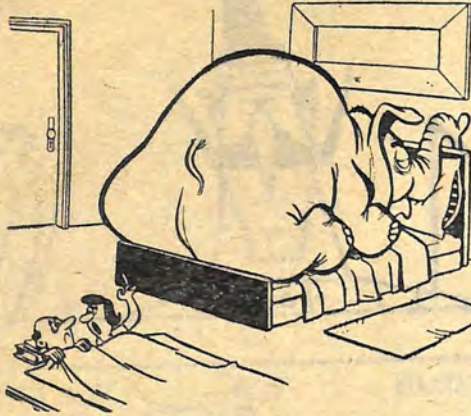
Patronu memnun memnun güli-yordu. «Öyle yap. Birkaç ay sonra sana kahveni sekreterin getirecek.»

Barbara alt kattaki kahveye koştu. Sıcak kahve ağzını yaktı, bunun bir kısmını da telaşından tabağa döktü. Demek Sidney bunu yapmıştı? Neden? Bunun bir hediye olduğu belliydi. Ayrılışlarındaki acılığı yumuşatmak veya birlikte geçirdikleri iki güne teşekkür etmek için bir hediyeydi bu. Sidney vizon bir kap veya bir niicevher gönderecek tipte bir erkek değildi. Zaten öyle vasaıydı, bunları onun yüzüne fırlatırdı Barbara. Sidney ona, kabul edeceğini umduğu, verebildiği bir şeyi hediye etmişti. Barbara acı acı, «Demek insan hayatta böyle ilerliyor,» diye düşündü. «Artık öğreniyorum. Sonunda işde muvaffak olmuş bir kadın halini alacağım.»

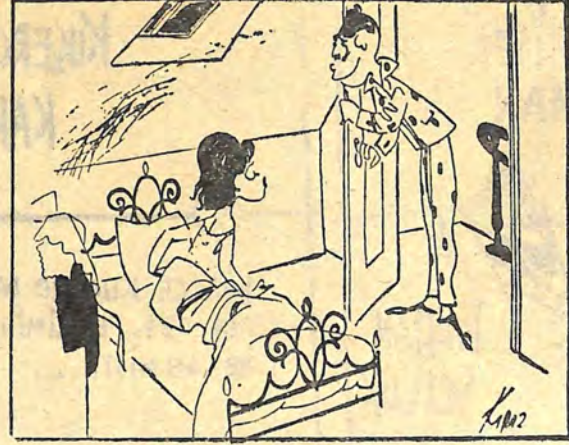
(Devamı var)

Karikatürleri

-SU SENİN HAYVAN MERAKIN YÜZÜNDEN NE-
LERE KATLANDIĞIMIZI GÖRÜYORSUN YA !..

-KUZUM SİZ BABA, AĞABEY, OĞUL SOYCA
UYURGEZER MİSİNİZ ?..

-KÖPEĞİN BOYU GÖZÜME BİRAZ UZUN GÖRÜNDÜ DE...

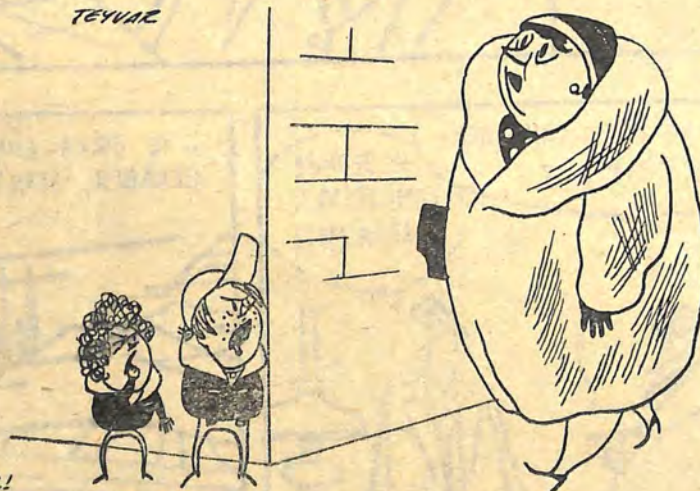
YAZISIZ

-ULAN NE YAPIYOR-
SUNUZ ORADA ?
-FİZYOLOJİ DERSİ-
NE ÇALIŞIYORUZ !

-BEN BEĞENDİM...KOCAM BEĞENMİYOR !
-MADAM BÖYLE ARABA BULAMAZSINIZ...
BÖYLE KOCA ÇODOK...

-BUNU SOYMAK ZOR DOĞRUSU !

Açtıracığınız bir hespla
veya
hesabınızdaki mevduatı
çoğaltmakla

PARANIZIN EMNİYETİNİ

FAİZ GELİRİNİ

ve ayrıca
çeşitli zengin
İKRAMIYELER
Sağlamış olursunuz

TÜRKİYE EMLAK & KREDİ BANKASI

Basın - 13472 - 181

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri

BİNNAZ

Bu kitaba Ortaç'ın Binnaz isimli 3 perdelik manzum trajedisi de ilâve edilmiştir.

Yusuf Ziya Ortaç, gençliğinde yazdığı bütün şiirleri sıkı bir süzgeçten geçirdikten sonra hepsini bir araya topladı.

Yusuf Ziya Ortaç, bu gençlik şiirlerine aruz vez-nile yazdığı şiirleri de ekledi.

Yusuf Ziya Ortaç, bu kitaba, son aylarda yazdığı ve hiç bir yerde neşretmediği en yeni şiirlerini de koydu.

Fiatı 5 Lira

Umum satış yeri : AKBAEA Yayınevi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8 - 10 - İstanbul

Ödemeli gönderilir.

Ak. : 182

BÜTÜN YEMEKLER
BİR YANA...

PİVALE
BİR YANA...

PİVALE Adı.. Ağız Tadı...

Sedat Bektaş - 50 - 183

Reklâmlar için en iyi vasıta Gazete ve Dergilerdir.

Gazete ve Dergiler için de
en güvenilir aracı
Yeni açılan Erzurum ve Diyarbakır
Şubeleriyle
Basın ilân Kurumu'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 54 — 22 43 85

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2
No. 41 Telefon : 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon :
23911

TELGRAF : BASINKURUMU

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı
No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : DİYARBAKIR, İnönü Cad. İşmenhan
kat 2, No. 22

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ERZURUM, Belediye Binasında.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, İstanbul Cad. Yusufpaşa Sokak
Terzioğlu Pasajı No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No.
15/16 Telefon : 2038

Basın - 18227 - 184

AKKAKA

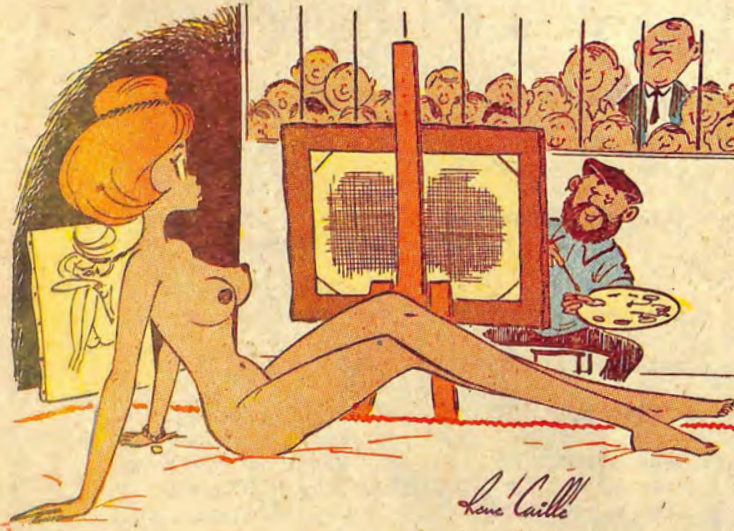

-ŞEFİL HERİF... NERDE BİR ÇIPLAK
GÖRSEN YAKINLIK DUYARŞIN!

Lone Laille!

-BİR AYLIK KİRAMI ÖDEDİM YA ...
-BEN SENELİK PEŞİN İSTİYORUM!

Lone Laille!

-SİZE SÖYLEMEYİ UNUTMUŞTUM : ATELYEMİN
BİTİŞİĞİNDE ERKEK OKULU VAR...

-ROBERCİĞİM, ETEĞİM KORSAMA TA-
KILDI GALİBA, ŞUNU İNDİRİVER!